

James P. Cannon

Amerikansk stalinism och antistalinism

Först publicerad som artikelserie i *The Militant* mellan 5 april och 31 maj 1947 och därefter utgiven som pamflett av Pioneer Publishers i juli 1947.

1. Stalinism och antistalinism i Europa

Den senaste tidens händelser ger oss ett tillfälle att presentera vår syn på de komplicerade och mångsidiga problemen med stalinismen i USA:s arbetarrörelse. Det kommunisthetsande drevet å ena sidan och framväxten av antistalinistiska känslor i de militanta arbetarnas led å den andra, tycks kräva en omprövning av frågan och en mer exakt definition av stalinismens verkliga natur. Att blint kämpa mot kommunistpartiet är fruktlöst. Arbetarna måste tänka på varför och hur, så att de bekämpar stalinismen på ett sätt som tjänar deras egna intressen. Annars riskerar de att falla i sina värsta fienders fälla, vilka nu inleder en förföljelsekampanj mot kommunistpartiet med andra mål i sinnet.

Den stalinistiska farsoten, likt många andra bra och dåliga saker, importerades från Europa; den amerikanska aspekten på frågan kan ses klarare i sitt rätta ljus mot bakgrund av situationen i de länder i Västeuropa där stalinismen nu är en brännande och avgörande fråga och föremål för omfattande debatter. För vår del tror vi att en öppenhet debatt bland de antistalinister som strävar efter det socialistiska målet borde tjäna till att klargöra frågan och på så sätt hjälpa vår sak.

Det är känt att vi är och under lång tid har varit motståndare till stalinismen, eller varje försönlighet med densamma. Vi inledde detta motstånd för mer än 18 år sedan och har slitit med det alltsedan dess. Vi välkomnar samarbete med andra som är emot stalinismen, men vi tror att ett sådant samarbete kan ge resultat enbart om det finns en grundläggande enighet om stalinismens natur och även att man är överens om att kampen mot stalinismen är en del av den allmänna antikapitalistiska kampen, inte åtskild från den eller i motsättning till den.

Låt mig klargöra vår inställning redan från början, så att det inte blir några missförstånd. Vi tror att mänsklighetens största och mest hotfulla fiende är den imperialistiska tvåpartiklicken i Washington. Vi anser att kampen mot krig och reaktion i Förenta staterna är de amerikanska revolutionärernas första och främsta plikt. Detta är den nödvändiga förutsättningen för samarbete i kampen mot stalinismen. De som är oeniga med oss om detta förstår inte dagens verklighet och talar inte vårt språk.

En förståelse för stalinismens svekfulla karaktär är visdomens utgångspunkt för varje seriös, klassmedveten arbetare; och alla antistalinister som även är antikapitalister borde försöka samarbeta. Men antistalinism är i sig inte ett program för gemensam kamp. Det är en allt för bred term och innebär olika saker för olika människor. Det finns fler antistalinister nu än då vi inledde vår kamp för 18 år sedan, speciellt i detta land där stalinismen är svag och Trumanismen är stark, och det finns speciellt många av dem i New York och inte alla av dem är bluffmakare. Men väldigt få av dagens högröstade anti-stalinister har något med oss att göra, eller vi med dem. Detta beror inte på exklusivitet eller grälsjuka, vare sig från deras sida eller från vår, utan därför att vi utgår från olika förutsättningar, genomför kampen med olika metoder och har olika mål.

Många antistalinister kritiserar enbart stalinisternas terroristiska och totalitära metoder. Detta är idag ett ganska vanligt sätt att angripa stalinismen, men enligt vår åsikt är det ett felaktigt sätt. Vi anser att det ställer frågan på ett allt för snävt sätt och erbjuder vare sig en förklaring

till stalinismens monstruösa fenomen eller ett adekvat program som revolutionära arbetare kan använda till att göra sig kvitt denna plåga.

Stalinismen uppträder i skepnad av en totalitär stat i Sovjetunionen och en terrorapparat inom arbetarrörelsen i de kapitalistiska länderna. Men det är inte bara det. Stalinismen har sin sociala bas i den nationaliserade egendomen i Sovjetunionen – ett resultat av den stora revolutionen. Den är inte bolsjevismens fullföljare och legitima arvtagare, utan dess antites. Stalinisterna, en privilegierad byråkrati som häftade sig fast vid den sovjetiska staten under en period av förfall och nedgång, var tvungna att i blod likvidera i stort sett hela den gamla bolsjevikgenerationen innan de kunde konsolidera sin makt.

Men trots stalinisternas alla brott och förräderier, identifierar stora arbetarmassor i Västeuropa fortfarande stalinisterna med Sovjetunionen som de i sin tur identifierar med revolutionen som i deras ögon blir allt attraktivare ju mer kapitalismen avslöjar sin ohjälpliga bankrutt. Härefter ligger den främsta hemligheten med stalinismens skadliga inflytande i den europeiska arbetarrörelsen.

I hög grad härstammar stalinismens styrka från illusionen i de europeiska arbetarnas sinnen att stalinismen står för den kommunism som den stora ryska revolutionen representerar. De vill ha samma slags revolution och de kommer inte att frigöra sig från stalinismen förrän de frigjorts från illusionen att stalinismen kan hjälpa dem att uppnå detta. De flesta antistalinister, speciellt akademiker, identifierar stalinism med kommunism. Detta tjänar endast till att försköna stalinismen i de radikala arbetarnas ögon, och till att förstärka deras illusioner och stärka stalinismens ställning bland dem.

För det finns en sak som de europeiska arbetarna har mycket få illusioner om, och det är kapitalismen. I denna fundamentala desillusionering ligger framtidens stora hopp. Två världskrig inom en generation, med totalt 40 miljoner döda och oräkneligt antal skadade; den totala förstörelsen av materiell kultur i Europa; kriserna, arbetslösheten, osäkerheten mellan kriget och den allmänt utbredda svälten, fattigdomen och misären vid krigsslutet – allt detta har övertygat massan av europeiska arbetare in i märgen om att de inte längre har något behov av det samhällssystem som framkallade dessa fasor och inte ger några löften om en bättre framtid.

Västeuropas arbetare kan endast se en socialistisk utväg. De uppvisar sin önskan om socialism vid varje tillfälle, som under det revolutionära uppsvinget efter att krigshandlingarna avslutats, i de efterföljande valen osv. Och när de tänker på socialism riktar de sina blickar åt öster, inte åt väster. De har redan stiftat bekantskap med en segrande ”demokrati” som förts till dem två gånger i form av gevär och bomber från Amerika och de vill inte ha ett tredje besök av denna välsignelse.

Hur ska man förklara det välkända faktum att arbetarna i allt större antal följer stalinisterna, medan de socialdemokratiska partierna i allt högre grad trängs ut ur arbetarrörelsen och tvingas basera sig på en i huvudsak småborgerlig sammansättning? Det är absurt att föreställa sig att detta bara skulle vara ett resultat av terrorverksamhet genomförd av en armé av GPU-agenter.¹ Nej massornas svepande rörelse måste förklaras av det faktum att de tror att stalinisterna representerar socialismen sannare och militantare än socialdemokraterna. De som inte tar vederbörlig hänsyn till detta fenomen och utgår från detta i sin taktiska kamp må rasa hur mycket de vill mot stalinisterna, men de kommer inte att besegra dem i den europeiska arbetarrörelsen.

¹ Sovjetiska säkerhetstjänsten bytte namn flera ggr – kallades NKVD 1934-34, NKGB 1943-46 och MGB 1946-53.

Massornas illusioner om stalinismens verkliga natur får ständigt ny näring och hålls vid liv av de stalinistiska propagandamaskinerna med deras fulländade teknik av demagogiskt massbedrägeri. Stalinismen har först och främst ett politiskt inflytande i arbetarrörelsen i de kapitalistiska länderna. Och detta inflytande utövas inte primärt som en polisiär styrka eller som ett terroristgäng, utan som ett politiskt parti. Kampen mot stalinismen är först och främst en politisk kamp. Denna politiska kamp kommer aldrig göra några framsteg hos radikaliserade arbetare – och det är de som är avgörande – om den inte från början till slut är klart och entydigt antikapitalistisk. Ingen propaganda som har, eller ens om den bara tycks ha, den minsta antydning om Trumanism kommer att vinna gehör bland de antikapitalistiska arbetarna i Europa. Denna sorts ”antistalinism” som för närvarande är populär i Förenta Staterna kan absolut inte exporteras.

Vi har ingen anledning att förringa stalinismens terrorapparat, vars omfattning och ohygglighet saknar motstycke i historien. Det är en blodig och skräckinjagande sak; vi har betalat nog med blod för att lära känna den. Denna terrorism måste avslöjas och bekämpas. Vi måste låta offentlighetens skoningslösa ljus skina på den. Men att avslöja GPU:s terroristiska aktivitet är endast en sida, en nog så viktig sida, men inte den viktigaste sidan av kampen mot stalinismen.

Vi kan här helt lämna därhän de kapitalismens demagoger som utnyttjar den bedrägliga parollen ”demokrati mot totalitarism” för sina egna imperialistiska syften, men det finns också ett stort antal människor som uppriktigt hatar stalinismen för dess våld och terror, dess blodiga och fruktansvärda tyranni, dess totala förakt för mänskligt liv och mänsklig värdighet. Men i sin avsky för denna fasa – som de utan tvekan ska ha all heder för – gör de samma grundläggande fel som stalinisterna själva. De övervärderar den nakna maktens styrka. Stalinisterna tror att våld kan uträtta allt och denna villfarelse kommer till slut bli deras fall. Många av deras motståndare föreställer sig på samma sätt att våld och terror är allsmäktigt och kan upphäva de historiska lagar som Marx klagjort.

Det är fel att göra våld och terror till en fetisch, att endast se GPU och inte de tiotals miljonerna kommunistiska och socialistiska arbetarna i Europa. Det är ett fatalt misstag att tappa tron på dessa arbetares förmåga att övervinna sina illusioner och ta sitt öde i egna händer. Och det är kriminellt att utifrån från dessa felaktigheter – som så många antistalinister gör i just detta land – dra den fruktansvärda och monstruösa slutsatsen att krossandet av den hatade stalinismen måste anförtros åt Truman och hans atombomber.

Om stalinismen endast vore en totalitär polisstat i SSSR [Sovjetunionen] och en terroristisk apparat inom arbetarrörelsen i de kapitalistiska länderna, då skulle kampen mot terroristerna genom publicitet, avslöjanden och med alla andra metoder som står till vårt förfogande vara den främsta, om inte den enda, uppgiften. Men problemet slutar inte där; det bara börjar. Den verkliga kampen mot stalinismen, huvudstriden, sker på det politiska fältet. Det är så Trotskij förklarade frågan och förde sin kamp. Och det är därför stalinister alltid betraktat trotskismen som sin viktigaste och mest konsekventa fiende. Trotskij's metod måste utgöra modellen för dagens revolutionära arbetare.

Stalinismens inflytande är i dag starkare i Frankrike och Italien än i de östeuropeiska länder som har upplevt rysk ockupation, och mycket starkare än i själva Sovjetunionen. Till de som står vanmäktiga inför polis- och gangsterväldets fetisch, som ser den stalinistiska polisapparatens styra allsmäktigt överallt, över ett vidsträckt område i Öst, kan detta tyckas vara ett häpnadsväckande, till och med absurt påstående. Men det är sant och kan bevisas.

Stalinismen har en miljon medlemmar i det franska partiet och kontrollerar den fackliga federationen med dess sex miljoner medlemmar. I Italien är antalet partimedlemmar till och med ännu större. I dessa två länder tycks alla uppgifter tyda på att stalinismen praktiskt taget

dominerar den proletära sektorn av befolkningen tillsammans med en avsevärd del av bondeklassen. Alla rapporter ger vid handen att de socialistiska partierna i Västeuropa – speciellt i Frankrike och Italien – stadigt förlorar sitt arbetarklasstöd till sin till synes radikalare rival. Detta stalinisternas enorma massinflytande är inte ett resultat av polisiära ingripanden. Till största delen är det ett resultat av massornas illusioner, som får sin näring av och förstärks av den stalinistiska propagandaapparatens demagogi och bedrägeri.

Å andra sidan visar rapporter från Östeuropa, där den segrande Röda armén först hälsades med revolutionära uppror och massiva hyllningar, att arbetarna tyvärr redan har blivit desillusionerade och att stalinismens moraliska ställning helt uppenbarligen hopplöst krossats. Förhållandena mognar där för bygget av verkliga socialistiska (eller kommunistiska) partier – antistalinistiska såväl som antikapitalistiska. Vilken kan då den konkreta situationen i själva Sovjetunionen vara efter alla dessa bittra, blodiga år? Kan massorna fortfarande *tro* på stalinismen? Finns det kvar några illusioner? Den kända reaktionen från massorna i de ockuperade territorierna borde ge oss svaret. Själva det faktum att terrorn, istället för att mildras, blir värre för varje år, där polisapparaten sväller till ännu oerhördare proportioner – allt detta vittnar inte om den stalinistiska regimen styrka inom landet, utan om dess svaghet, dess isolering och brist på masstöd. Den stalinistiska regimen i SSSR, som är isolerad från massorna och enbart härskar med terror, är svagast i den stund när den tycks vara som starkast. Den nazistiska militärapparatens kraftigaste anfall visade sig vara oförmögna att fälla regimen i SSSR inifrån. Och detta tror vi är ett övertygande bevis på att de ryska massorna inte vill befrias från den fördömda och hatade stalinismen genom ett kapitalistiskt återinförande och en kolonial uppdelning av landet. Men en stark revolutionär uppvisning utifrån kan få hela regimen, med dess förtryckar- och terrorapparat, att krascha i spillror.

Sovjetunionens, eller snarare vad som finns kvar av det, räddning från stalinismens förbannelse beror först och främst på en stark revolutionär impuls från Europa eller Amerika, eller från någon annan del av världen. Vi tror fullt och fast att denna impuls kommer att komma och att det kommer att förändra allt. Denna frigörelseuppgift tillhör arbetarna. Den kan inte överlåtas åt deras klassfiender, det angloamerikanska imperialistgänget, i den förhoppningen att någonting gott på något sätt skulle komma från den största ondskan. Att tilldela Truman och hans atombomber uppgiften att befria Sovjetunionen och arbetarrörelsen i Väst från stalinism är att ge upp hoppet på mänsklighetens framtid, att avge en allt för tidig dödsdom över civilisationen.

Vi måste gå tillbaka till Marx och åter slå fast och vägledas av hans grundläggande princip, att ”arbetarklassens frigörelse måste vara dess eget verk.” Endast på den grundvalen kan vi skapa en effektiv gemensam front mot stalinismen och befria arbetarrörelsen från dess skadliga makt och inflytande. Endast på den grundvalen kan vi se framtiden klart och förbereda den.

I ett personligt brev skrev en framstående europeisk antistalinist: ”Jag hoppas verkligen att alla antistalinistiska element i det socialistiska lägret kommer att kunna bilda en enhetsfront under de svåra dagar som ligger framför oss.” Vi delar detta hopp och stöder helhjärtat detta som ett program med endast ett uttryckligt förbehåll: de som vi räknar in i vårt socialistiska läger måste vara verkliga socialister och inte borgerliga agenter som maskerat sig till sådana, inga föraktliga lakejer från yankee-imperialismen, inga ”trumansocialister.”

Den revolutionära socialistiska rörelsen i Tyskland under och efter första världskriget var tvungen att rekonstruera sig själv i dödlig strid mot de förrädiska socialister som hade lett de tyska arbetarna in i den imperialistiska slakten – ”Kejsarsocialisterna”, som de hånfullt kallades. De tyska arbetarnas största hopp idag – och inte enbart de tyska arbetarnas utan alla arbetares överallt och i hela världen – är att de genom sina egna insatser och med sin egen

styrka kommer att lyckas rensa arbetarrörelsen från både ”stalinkommunisterna” och ”trumansocialisterna”. Detta är vägen mot seger och socialism. Det finns ingen annan väg.

2. Kommunistpartiet och kommunisthetsarna

Kommunistpartiet, som tjänade den amerikanska kapitalismen väl under kriget och som i gengäld solade sig i dess gunst, har återigen problem. De amerikanska stalinisternas stöd till Kreml under de aktuella diplomatiska konflikterna framprovocerar repressalier från ägarna av USA och deras tjänare. Den amerikanska stalinismen angrips idag hårt på alla fronter i USA och denna gång är det en verklig attack som allt mer tar sig uttryck som förföljelse. Kommunisthets står på dagordningen.

Kraftkällan bakom angreppet mot kommunistpartiet, dess fackliga positioner och perifera organisationer är National Association of Manufacturers. Politiskt leds denna naturligtvis av den republikansk-demokratiska koalitionen i Washington, som propagandistiskt vill förbereda hemmafronten för ett krig mot Sovjetunionen, ett krig som medvetet planeras och förbereds. Under denna formidabla ledning har en bred stödrörelse mobiliserats i befolkningen i allmänhet så väl som inom arbetarrörelsen. Den kapitalistiska pressen, den katolska kyrkans hierarki och American Legion – de tre reaktionäraste opinionsbildarna i det amerikanska livet – talar med en röst till stöd för det nya heliga korståget för ”demokrati mot totalitarism.”

Nästan hela den icke-stalinistiska fackföreningsbyråkratin har ställt upp i kampanjen. Association of Catholic Trade Unionists (ACTU), en lömsk, präststyrd organisation som hotar med att splittra fackföreningarna längs religiösa linjer, är väldigt aggressiv i pogromen mot ”kommunisterna”. Uppmuntrade av regeringskampanjen och den allmänna reaktionära trenden i landet blir ACTU allt djärvare och allt fräckare i sina försök att vända de progressiva fackförbundens lojalitet från Moskva till Rom. Den antistalinistiska enhetsfrontens eftertrupp utgörs av en skrämig blandning av socialdemokrater från New York och före detta radikala intellektuella som gör sitt bästa för att stå för ”ideologin” i den frenetiska kampanjen.

Den pågående kampanjen mot stalinisterna har försetts med etiketten ”antikommunistisk” och många försök görs för att klargöra båda termerna – stalinism och kommunism – i folkets sinne. Detta är resultatet av okunnighet från vissa och avsiktlig villfarelse av andra som vet bättre, men i icke desto mindre är det helt felaktigt. Och detta är orsaken till att hela kampanjen, samtidigt som den utan tvivel försvagar vissa av stalinisternas organisatoriska positioner och driver bort dem från vissa strategiska poster inom fackföreningsrörelsen och ger ett inte oävt antal stalinistiska karriärer en ursäkt att gömma sig, faktiskt stärker kommunistpartiets moraliska ställning.

Leden av sympatiserande radikala arbetare och partimedlemmar stärks av det grova reaktionära ståhejet och nya arbetargrupper börjar dras till partiet som upplevs som de förföljda revolutionära motståndarna till de stora penninghajarna och deras arbetarfientliga program plus atomprogram. Exempelvis samlade KP, enligt *Daily Worker*, in 250 000 dollar till en ”försvarsfond” på mindre än 20 dagar. Denna viktiga summa skulle egentligen parti-kassören kunna rapportera i ekonomirapporten som en fri donation från de samlade kommunisthatarna.

Som alla vet är även vi trotskister emot stalinismen och har bekämpat den oavbrutet och konsekvent under lång tid. Men vi har inget att göra i dagens ”allomfattande” enhetsfront mot den amerikanska stalinismen. Orsaken till detta är att vi är antikapitalister. Följaktligen har vi inget gemensamt med den kampanj som förs av de politiska representanterna för den amerikanska kapitalismen i Washington, med stöd från dess representanter inom arbetarrörelsen och dess lakejer inom de litterära och akademiska världarna. Vi bekämpar stalinismen utifrån en annan ståndpunkt.

Vi bekämpar stalinismen inte på grund av det är ett annat namn på kommunism, utan för dess förräderi mot kommunismen och mot arbetarnas intressen i klasskampen. Vi ställer frågan utifrån en kommunistisk ståndpunkt och vår appell riktar sig inte till arbetarnas utsugare och deras olika reaktionära organ för förtryck och svek, utan till arbetarna som har ett vitalt intresse i kampen mot de kapitalistiska utsugarna så väl som mot den svekfulla stalinismen.

Problemet för avancerade och progressiva arbetare är att lära sig hur man bekämpar stalinister utan att av misstag ramla ner i den kapitalistiska reaktionens läger och på så sätt endast skada sig själva. För detta är det för det första nödvändigt att förstå frågan och att få en klar bild av kommunistpartiet, för vad det brukade vara och hur det kom att bli den avskyvärda sak som det är idag.

Förenta Staternas kommunistparti uppstod som en ärlig revolutionär organisation utformad för att tjäna arbetarklassens intressen. Gradvis, under flera år och av orsaker som är kända och kan förklaras, omvandlades samma parti till ett imperialismens ombud inom arbetarrörelsen – från kommunism till antikommunism. Detta är sanningen och det är detta som är det verkliga felet med kommunistpartiet som vi ska ta itu med att visa. Därmed hoppas vi kunna övertyga de stridbara arbetarna om att de måste tänka efter och göra åtskillnad när de tar ställning vad gäller stalinism och antistalinism. Det är ett ödesdigert misstag att tro att den rovgiriga amerikanska kapitalismen kan bekämpas effektivt under stalinismens fana. Det är ett inte mindre ödesdigert misstag att låta hatet mot stalinisternas splittrande och förrädiska metoder driva över dem till den kapitalistiska reaktionens läger.

Förenta Staternas kommunistparti är ingen nykomling på arbetarscenen; det är redan 28 år gammalt och har under den tiden genomgått en märklig utveckling. Det bildades ursprungligen av den revolutionära vänsterflygeln inom socialistpartiet (SP). Denna vänsterflygels kamp för ett revolutionärt program, som de under ett flertal år förde som en fraktion inom SP, kulminerade slutligen i en splittring vid kongressen i september 1919. Det nya partiet värvade snabbt många av de mest stridbara representanterna för IWW och andra äldre radikala organisationer och var de facto den legitima efterträdaren och bevararen av förkrigsradikalismen i Förenta Staterna. Partiet vecklade ut den ryska revolutionens fana som var den verkliga kommunismens äkta fana; anslöt sig till den av Lenin och Trotskij nyligen grundade Kommunistiska internationalen och förklarade krig mot den amerikanska kapitalismen.

Partiet blev från allra första början hårt förföljt av den ”demokratiska” regeringen i Washington. Det var under de ökända ”Palmer-räderna”. Medlemmarna utsattes för massgripanden och fängslanden innan det ens hade haft någon möjlighet att ordentligt visa upp sig. Under den hårda förföljelsen drevs partiet under jorden och tvingades under många år bedriva sin verksamhet illegalt. Under reaktionens våldsamma angrepp och förföljelse föll många bort längs vägen, men partiets främsta kadrer stod fast, höll hårt fast vid sin revolutionära övertygelse och kämpade sig gradvis tillbaka ut i offentligheten som ett lagligt parti.

På grund av ledningens bristande erfarenhet gjordes åtskilliga misstag, men det tidiga kommunistpartiet var ett ärligt arbetarparti som förde en kompromisslös kamp mot kapitalismen och försvarade arbetarnas intressen efter bästa förmåga. Under början och mitten av tjugotalet drog partiet till sig de bästa, mest idealistiska och självupppoffrande avancerade arbetarna och blev snabbt den erkända centrala organisatören av amerikansk arbetarradikalism, medan socialistpartiet förföll och blev ofarligt, senilt och fackföreningsbyråkratin blev allt mer underdånig de kapitalistiska utsugarna och deras lakejer i regeringen.

Men mot slutet av tjugotalet, när ”välståndet” fortfarande var högt, började bilden förändras. Kommunistpartiet, som till en början var så löftesrikt, vars grundningsmedlemmar hade inspirerats av ärlighet, mod och idealism, föll så småningom offer för trycket från den fientliga miljön, vilket har skett med andra arbetarpartier många gånger i den internationella arbetar-

rörelsens historia. Urartningen satte in och partiet började förlora sin revolutionära karaktär. Från en oförsonlig fiende till kapitalismen förändrades partiet gradvis och under en lång period till ett kapitalismens förrädiska och underdåniga redskap.

Detta visades mest påtagligt under det senaste kriget, när stalinisterna blev chauvinister och strejkbrytare inom arbetarrörelsen och när Browder, då partiets officiella chef med Stalins nådiga tillåtelse, till och med gick så långt att han erbjöd sig skaka hand med J.P. Morgan. Kommunistpartiet blev antikommunistiskt, den verkliga kommunismens mest svekfulla fiende.

Detta är vad som verkligen hände. Men urartningen skedde inte utan att stöta på patrull. De verkliga kommunisterna, trotskisterna, revolterade mot urartningen och förräderiet så snart den först skönjdes och organiserade en beslutsam kamp mot den. De uteslöts från partiet 1928 och organiserade en ny rörelse baserad på det gamla programmet, idag känd som Socialist Workers Party. Sålunda har kommunismens fana, som det officiella kommunistpartiet tagit avstånd från, inte gått förlorad eller överlämnats till klassfienden. Den togs upp och fördes framåt av den trotskistiska minoriteten som då trodde, vilket de fortfarande tror, att det inte är kommunismens program som misskrediterats och vederlagts utan bara de som övergivit och förrått det.

3. Varför och hur kommunistpartiet urartade

Kommunistpartiets urartning har samma ursprung som deras professionella motståndares urartning, den gamla skolans arbetarbedragare som flankeras av New Yorks f d radikala intellektuella och ”socialister” eller f d socialistiska arbetarskitstövlar. Dess källa är trycket från den kapitalistiskt-imperialistiska miljön, som de saknade historiskt förutseende och moralisk styrka för att kunna motstå. Både stalinisterna och antistalinisterna präglas av en vördnadsfull underdånighet inför den till synes oövervinneliga amerikanska kapitalismen och en motsvarande brist på tilltro till den proletära revolutionen, till arbetarnas makt att rädda världen genom att omorganisera den på en socialistisk grundval.

Denna villfarelse – och det är den mest tragiska av alla villfarelser – är den främsta psykologiska källan till alla sorters opportunist inom arbetarrörelsen. Den förvandlade tidigare motståndare till kapitalismen till dess ombud och lakejer. Stalinismens motståndare, med undantag för de som vill bekämpa den från en revolutionär standpunkt, genomgick i stort sett samma urartning som stalinisterna, av samma grundläggande orsak, och urartningen är total i båda fallen, vilket vi hoppas kunna visa. Denna urartning innebar att deras grundläggande lojalitet överfördes från en klass till en annan.

De stalinistiska konvertiterna kampanjar i alla val, och hela året runt, med sin grundparoll: ”Socialism är *inte* frågan!” Och om de får sin vilja igenom kommer det aldrig att bli ”frågan”. Socialdemokraterna och ångerfulla före detta kommunistiska och socialistiska intellektuella kallar sig själva idag blygt för ”liberaler”, även om de sanningen att säga inte är speciellt liberala. Om de ens nämner socialism är det endast som ett satiriskt skämt om de som fortfarande tror på och som fortfarande kämpar för socialismen, och med sentimentala minnesbilder av ”dumheterna” i sin ungdom.

Om den gamla skolans bedragare inom arbetarrörelsen inte ”urartat”, så är det bara för de alltid varit ”kapitalistklassens arbetarlakejer”, som De Leon kallade dem, och har därför inte behövt ändra på mycket. Men även många av dem, om inte majoriteten, började bättre än de slutade. Ganska många av dem började som fackföreningsaktivister och strejkvaksledare som uppvisade energi och mod i att försvara arbetarnas direkta intressen i strider mot enskilda arbetsgivare. Genom att de saknade en socialistisk medvetenhet och en bred och allsidig uppfattning om klasskampen som helhet föll de lättare till föga under trycket från klassfienden

än de före detta kommunisterna och socialisterna, men slutresultatet blir i grunden detsamma: arbetarklassaktivister förvandlas till konservativa byråkrater som ser konflikten mellan arbetare och kapital som en strid utan ett mål.

Man kan hävda att vi överdriver eller förenklar saken genom att vi tycks uppfatta två riktningar inom arbetarrörelsen – stalinisterna och antistalinisterna – som identiska trots att de alltid tycks angripa varandra som hårda fiender. Detta påstående kan dock endast medges under vissa förutsättningar och inom väldigt smala gränser som inte inkräktar på frågans innersta natur.

Det är inte ens korrekt att utan förbehåll säga att de två grälände fraktionerna av arbetarklassens förrädare tjänar olika herrar. Det är sant att antistalinisternas direkta lojalitet är gentemot de sextio familjernas regering i Amerika, medan stalinisterna är direkta ombud för Stalins regim i SSSR. Men gänget i Kreml är i sig ett ombud, och det viktigaste ombudet, för imperialismen inom världens arbetarrörelse. Det är dess viktigaste roll. Stalinisterna hatar och är rädd för den proletära revolutionen mer än något annat och deras ohämmade demagogi, deras lögn, deras organiserade terror, deras mord och deras organiserade massmord har använts för att stödja den ruttnande kapitalismen, inte för att störta den.

Stalinisterna och antistalinisterna tjänar samma herre – världsimperialismen – på olika sätt. Varje arbetarbyråkrati har en motsägelsefull natur. Den stalinistiska byråkratin har sina egna speciella intressen och försöker främst av allt tjäna dem och dessa intressen kommer ofta i konflikt med den kapitalistklass som de i grunden tjänar. Hela den amerikanska arbetarbyråkratins opposition mot den antifackliga lagstiftning som är på gång att antas av kongressen är ett typexempel. Men kontentan av det hela, när det gäller den stora grundläggande och oförenliga historiska intressekonflikten mellan arbetare och imperialister, är att både den stalinistiska byråkratin och den andra byråkratin kämpar på kapitalisternas sida och mot arbetarna. Den hårda kampen mellan dem är en kamp mellan klickar och inte en principiell kamp.

De radikala intellektuellas och de ”socialistiska” arbetarledarnas och funktionärernas anti-kapitalistiska ”ideologi” var till en början knappast mer än ytlig. Deras förvandling från proletariatets medresenärer till borgarklassens medresenärer gick så snabbt och lätt och lugnt under det första verkliga trycket från andra världskriget, att någon knappast märkte det. De märkte det knappt själva.

Det kommunistiska partiets urartning i samma riktning var långt allvarligare. Här var det en fråga om att ändra den grundläggande naturen hos ett verkligt revolutionärt parti till dess kontrarevolutionära motsats. Detta tog mycket längre tid och åtföljdes av de mest våldsamma och blodiga konvulsioner.

Stalinismen växte fram i Sovjetunionen efter Lenins död, när fördröjningen av den förväntade europeiska revolutionen å ena sidan och den efterföljande temporära stabiliseringen av kapitalismen å den andra, väckte tvivel på det revolutionära perspektivet. Dessa tvivel ökade tills man helt förlorade tron på att arbetarna i Europa och resten av världen hade förmåga att störta kapitalismen. Den privilegierade byråkratin i Sovjetunionen gjorde denna misstro till utgångspunkten för sin politik. De sovjetiska byråkraterna kände sig tvingade att till varje pris säkra sina egna privilegier, som de åtnjöt på bekostnad av de ryska massorna, och beslöt att kalla detta för ”socialism i ett land”. Likt varje annan utkristalliserad arbetarbyråkrati ville de framför allt lämnas i lugn och ro oavsett vad som hände massorna i ett eller annat land, eller i alla länder överhuvudtaget. För att uttrycka sin sinnesstämning och tjäna sina speciella intressen utarbetade de privilegierade byråkraterna ett konservativt program för trångsynt nationalism och för samarbete med den kapitalistiska världsimperialismen.

Samma tvivel och känslor infekterade samtidigt en del av ledningarna för de kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna och av samma orsak. Rörelsens stagnation och det kapitalistiska systemets påtagliga – fast bara skenbara – återhämtning och återuppvaknande från dess krigstids- och efterkrigschocker och kaos tycktes för empiriska ledare uppskjuta genomförandet av det socialistiska programmet till en avlägsen framtid. De förväxlade en tillfällig situation med en historisk epok. Det skapade förutsättningar för att rötan skulle angripa byråkratin, till och med bland de ledande staberna och betalda partifunktionärerna och fackföreningsombudsmännen i de mest revolutionära partier som historien någonsin sett. De började föreställa sig egna karriärer som funktionärer i en partiapparat som existerade för sig själv, det vill säga för dem och inte för att organisera och leda en proletär revolution.

Men omvandlingen av de kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna, likaväl som i Sovjetunionen, kunde inte åstadkommas lätt eller friktionsfritt. Överallt, och med stöd från de stridbaraste proletära elementen i partierna, fanns en del av de ledande staberna som såg framåt, som förblev trogna det revolutionära programmet och traditionen och beslutsamt bekämpade urartningen. De var de första att brännmärka stalinismen, att analysera och avslöja dess verkliga inriktning och att förklara ett oförsonligt krig mot den i kommunismens namn. Och de har allt sedan dess varit dess mest konsekventa och kompromisslösa motståndare.

Denna kamp mot kommunistpartiernas urartning, som organiserades och leddes av Trotskij med stöd av andra verkliga kommunister i alla världens länder, var en hårdnackad kamp, utdragen och oförsonlig, genomförd med makalös energi och mod. Hur kunde det ha varit annorlunda? Revolutionens öde stod på spel och ledaren för kampen var den största mannen, och den bästa mannen i vår oroliga och stormiga tid.

Innan de lyckades ersätta det ursprungliga programmet för en proletär revolution med något som i grunden var ett reformistiskt program, och på så sätt förvandla kommunistpartiernas natur, tvingades byråkraterna som tagit kontroll över den ryska statsapparaten och de kommunistiska partierna att tillgripa alla sorters metoder som var helt främmande för socialismen och främmande för de metoder som krävdes för att tjäna socialismens mål. De förvrängde allt, vände varje fråga upp och ner, utmålade Trotskij's vänsteropposition som kontrarevolutionär och sig själva som försvarare av Lenins lära. De baktalade de oppositionella i pressen, som de lagt beslag på, och berövade dem möjligheten att svara. De missbrukade principen om partidisciplin, skapad av Lenin för att säkerställa en enad aktion mot klassfienden, och vände det till en fälla för de kommunistiska arbetarna, ett påhitt för att kväva kritiska åsikter och fri debatt inom partiet. De korrumpade partierna genom att befördra servila karriärister och avlägsna självständigt tänkande revolutionärer från poster i partiet. De missbrukade överallt de kommunistiska arbetarnas goda tro genom att ställa dem inför fullbordade faktum och därefter tvinga dem att godkänna åtgärderna under hot om uteslutning som kontrarevolutionärer och Sovjetunionens fiender.

Allt detta var inte nog. Oppositionen kunde inte terroriseras och kunde inte tystas. Ett steg följde på ett annat med fatal logik i den reaktionära kursen. Sedan kom massuteslutningar av oppositionens ledare i Ryssland och i Kominterns alla partier. Efter att kampen rasat i fem år hade den stora majoriteten av kommunistpartiernas ursprungliga ledare i nästan alla länder, de som hade grundat partierna och burit dem på sina skuldror genom de svåraste åren, uteslutits. De självständigt tänkande revolutionära kämparna, de som skapat rörelsen i kamp, hade ersatts av en ny typ av ledare, den slags funktionär som vänder sig till någon makt för instruktioner och gör vad han blir tillsagd.

Allt detta räckte inte för att slutföra de kommunistiska partiernas urartning och förvandling. Den revolutionära traditionen var så stark, oppositionens marxistiska logik så kraftfull, att

oppositionella grupper fortsatte att växa fram. Man tvingades att gå på gång rensa partierna. Men kampen var inte över. Stalinisterna tog den fatala vändningen på vägen mot den kontra-revolutionära skammen som det inte fanns någon återvändo från: den fysiska utrotningen av den kommunistiska vänsteroppositionen. De oppositionella i Sovjetunionen, med Trotskij i spetsen, greps och fängslades i tiotusentals. När detta misslyckades att kväsa oppositionsrörelsen deporterades Trotskij från det land där han, sida vid sida med Lenin, hade lett historiens största revolution.

Men trotskisternas idéer var korrekta och kunde därför inte förstöras. Fängslandet av tiotusentals av de bästa bolsjevikiska kämparna i Sovjetunionen, deportationen av Trotskij från landet och uteslutning och isolering av de omutliga kommunisterna från de kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna gjorde inte slut på vänsteroppositionens (trotskisternas) kamp för att korrigera Kominterns politik och återföra det på den marxistiska vägen. De fortsatte kämpa som en utesluten fraktion; och några av de främsta marxistiska verken i den internationella arbetarrörelsens historia skrevs av oppositionen under denna period, främst av Trotskij själv.

1933, efter tio år av ständig kamp, kom det stora och slutliga provet och vändpunkten för trotskisterna. Stalinisterna överlämnade den tyska arbetarklassen till nazisterna utan strid – det största och mest kriminella förräderiet i historien. Då stod det bortom allt tvivel helt klart att det stalinistiska Komintern var korrupt in i märgen och att dess reformering var omöjlig. Stalinisterna hade gått över till det imperialistiska lägret, som den socialdemokratiska byråkratin 1914, bara ännu mer nesligt, mer skamlöst och mer kriminellt. Vänsteroppositionen höjde därpå den Fjärde internationalens fana. Den dödliga kampen pågår fortfarande, inte längre som fraktion mot fraktion utan som parti mot parti. Sedan 1933 har trotskisterna fört sin kamp i världsskala som en helt självständig rörelse, oförsonligt fientlig gentemot stalinismen så väl som kapitalismen. Detta är den viktigaste kampen i världen, ty dess mål är inget annat än den socialistiska omorganiseringen av världen.

4. Den amerikanska stalinismens brott och förräderi

Den stalinistiska byråkratin inledde med att överge den revolutionära internationalismen, och därmed den marxistiska politikens mest grundläggande princip, medan man fortfarande baserade sig på ett ekonomiskt system som skapats genom en proletär revolution. Ansatta av motsättningar vid varje steg började det största monster världen någonsin sett gradvis att ta form.

Stalinisterna höjde förfalskningens, lögnens och förtalets konst till en nivå som var okänd eller otänkbar för tidigare eller samtida på privilegier baserade politiska grupperingar, som ingalunda varit främmande för sådana konster. Besatta av det galna självbedrägeriet att idéer inte betyder något och fysisk styrka avgör allt inledde de en kampanj av blodigt våld, massmord och lönnmord som redan tagit ut sin rätt inte i tusentals eller i tiotusentals utan i miljoner människoliv.

Hela generationen av de ursprungliga bolsjevikerna mördades kallblodigt under täckmantel av skenrättegångarna i Moskva. Hela Ryssland förvandlades till ett fängelse och en tortyrkammare där terrorn styr allena rådande. Många av de bästa ledarna för Fjärde internationalen utanför Ryssland mördades av Stalins agenter, inklusive rörelsens ledare och grundare, Lenins kamrat, L. D. Trotskij.

Genom sin reaktionära politik, som utfördes av en mordapparat, var stalinismen huvudansvarig för den spanska revolutionens nederlag. Och samma stalinism har agerat som kapitalismens gendarmeri när de kuvat varje försök till revolutionärt uppror, genom blodigt

våld, i de områden där dess armé gick in i Europa och genom bedrägeri och demagogi i andra länder bakom de angloamerikanska linjerna.

De amerikanska stalinisterna har inte tillgripit så mycket våld helt enkelt därför att de saknar styrkan. Men de har godkänt och försvarat den ryska och internationella stalinismens förräderier och delar därför helt skulden för dem. Den som ursäktar och försvarar mördare är själv en mördare.

Men bortsett från massvåld och mord, som de amerikanska stalinisterna har avhållit sig från endast på grund av sin egen svaghet och inkompetens, har de för egen räkning begått tillräckligt många brott och förräderier i Förenta Staterna för att de för alltid ska bli fördömda i de avancerade arbetarnas ögon. Och dessa brott, likt stalinismens brott överallt, har inte riktats mot de kapitalistiska utsugarna, vilket många felaktigt tror, utan mot arbetarna och folkets massor. Deras konspirationer har inte varit ägnade åt att störta kapitalismen, vilket stupida reaktionärer påstår, utan för att stötta upp den och slå mot den verkliga revolutionära rörelsen som har socialismen som mål. Roosevelt förstod detta mycket bättre än de färgblinda infödingarna, som Bilbo och Rankin² och andra med liknande mentalitet inom arbetarrörelsen, som ser ”rött” så snart stalinister nämns.

Roosevelt visste vad han gjorde när han slöt en krigsallians med Stalin, och gjorde inget misstag när han litade på att denne inte skulle främja den proletära revolutionen i Europa, utan krossa den i blod eller hindra den med demagogi. Att Trotskijs bok om Stalin förbjöds under kriget, efter påtryckningar mot utgivarna från utrikesdepartementet, var ett tyst erkännande av Stalins kontrarevolutionära tjänster. Detta gällde även produktionen av, delvis under regeringens beskydd, den monstruösa filmen *Mission to Moscow* en vulgär glorifiering av skenrättegångarna i Moskva och en ärekränkning av dess offer.³

De amerikanska stalinisternas förräderi började, som förräderier mot arbetarna alltid börjar, med revidering, pervertering och slutligen förnekande av marxismens teori, den enda revolutionära, den enda sanna proletära teori som finns. Trotskij varnade för att teorin om ”socialism i ett land”, som först utformades av Stalin 1924 för att rättfärdiga den nationella reformismens politik, endast kunde leda till socialpatriotism i de kapitalistiska länderna. Hans varning tycktes då för många vara långsökt, men fick en tragisk bekräftelse i USA, precis som överallt annars.

De nya revisionistiska teorierna, som de amerikanska stalinisterna tillägnade sig i Moskvas fotspår, gick så stick i stäv mot partiets medlemmars socialistiska medvetande och traditioner att de inte kunde införas genom fria och demokratiska diskussioner som hade kännetecknat partiet under dess första år. Man var tvungen att upphäva partidemokratin och utesluta de marxistiska dissidenter som inte kunde tystas. Sedan vänsteroppositionen, trotskisterna, uteslutits 1928, uteslöts sex månader senare högern, under ledning av Lovestone som kritiserade politiken från en annan vinkel. På så sätt splittrades partiet och förvandlades till en byråkratisk karikatyr av den revolutionära demokratiska organisation som det en gång varit.

Efter partisplittringen tvingades den stalinistiska byråkratin, på samma sätt som den som sagt ”A” måste säga ”B”, föra ut splittringen till massorna och fackföreningarna där det också fanns dissidenter och kritiker, inklusive de som hade uteslutits från partiet. Stalinisterna försökte inte stå till massorganisationernas tjänst, utan ansträngde sig för att med alla till buds

² Båda var kända reaktionära (rasistiska och häftigt antikommunistiska) kongressmän som tillhörde det demokratiska partiet. Bilbo var fö även medlem i Ku Klux Klan.

³ Denna beryktade prosovjetiska film, som regisserades Michael Curtiz och lanserades 1943 dvs. när relationerna mellan Stalins Sovjet och västmakterna var som varmast, baserades på en bok av den amerikanske sovjetambassadören Joseph E. Davies – svensk översättning *På uppdrag i Moskva* – som fö själv medverkade i filmen (där han presenterade sin bok och filmen).

stående ohederliga medel upprätta en järnhård kontroll över dem för att fritt kunna manipulera dem. Inom massrörelsen kom kommunistpartiet att upplevas som en organisation som tjänade speciella egenintressen, vilka skoningslöst och brutalt ställdes mot massrörelsens intressen. Det marxistiska axiomat som säger att "Kommunistpartiet har inga separata intressen åtskilda från arbetarklassen som helhet" ställdes på huvudet och utlästes: "Arbetarklassen har inga separata intressen åtskilda från kommunistpartiets intresse".

Det destruktiva uteslutnings- och splittringsvapnet överfördes från partiet till massorganisationerna och fackföreningsrörelsen. Stalinisterna hatades och fruktades som splittrare som inte hejdades av något för att tjäna de partiintressen som dikterades av tillfälliga intressen, eller påstådda intressen, hos Kremlbyråkratin som reglerade den dagliga politiken i det amerikanska kommunistpartiet så befällande och automatiskt som ett företag dikterar verksamheten hos ett lokalkontor. Bortsett från allt annat – och det finns mycket annat – gjorde de amerikanska stalinisterna utesäglich skada i de amerikanska arbetarnas fackföreningar och massorganisationer genom sin politik av hänsynslös splittring och undertryckande av arbetardemokrati.

Det amerikanska kommunistpartiets ultraradikala politik, som fördes från 1928 till 1933 på Moskvas order, tvingade stalinisterna att leda de avancerade arbetare som stod under deras inflytande ut ur de traditionella konservativa fackföreningarna till att bilda egna isolerade separata "röda" fackföreningar. Denna vansinniga politik, som i verkligheten så tragiskt hade motbevisats så många gånger i den amerikanska arbetarrörelsens historia, utgjorde ett brott mot arbetarklassen, och då speciellt mot dess progressiva förtrupp. När Stalin försökte skapa ett block med de borgerligt demokratiska imperialisterna efter att Hitler tagit makten i Tyskland, följde det amerikanska partiet därefter upp direkt med sin ökända "folkfrontspolitik". Parollen "klass mot klass", som är den grundläggande parollen för arbetarnas frihetskamp, förkastades till förmån för den svekfulla formuleringen om klassamarbete mellan arbetarna och deras exploatörer. Den korrekta parollen om arbetarnas enhetsfront ersattes med parollen om en politisk kombination som innefattade alla klasser. Rörelsen för ett oberoende arbetarparti, som fått så stort gensvar inom den progressiva arbetarrörelsen, saboterades och ströps.

Roosevelts demokratiska parti, den andra halvan av den amerikanska kapitalismens tvåpartimekanism, rekommenderades arbetarna som deras medel för räddning i kampen mot samma kapitalister. KP-byråkraterna gjorde allt för att tvinga arbetarna att stödja det kapitalistiska demokratiska partiet, 1936 genom hycklande smygvägar, 1944 öppet och direkt.

Kommunistpartiets tidigare brott övergick till förräderi och förräderierna ökade i omfattning och cynism. Efter några obscena ultraradikala gester, i enlighet med Kremels politik under sovjet-nazipakten, anslöt sig de amerikanska stalinisterna skyndsamt till den imperialistiska demokratiska sidan när kriget mellan Sovjet och Nazityskland inleddes. Och efter att den amerikanska imperialismen gått med i kriget blev de de högst skriande krigshetsarna i det amerikanska krigsläget. I utbyte mot Roosevelts låne- och uthyrningspolitik gentemot Kreml sålde de amerikanska stalinisterna ut de amerikanska arbetarna på det mest skamlösa och cyniska sätt.

Det var de som ropade högst för strejkförbudet som fjättrade arbetarna och frös deras löner medan priserna steg under kriget. I den strategiska situation som skapats av bristen på arbetskraft under kriget bekämpade de våldsamt varje försök från de vanliga arbetarna att använda sin organisatoriska styrka för att förbättras sina villkor. De blev militanta förespråkare av "prestationslöner" där arbetstakten kunde ökas, medan arbetarnas solidaritet i fabriken underminerades. De blev de största ogenerade tjallarna och strejkbrytarna i varje arbetskonflikt som bröt ut under kriget; och de riktade angivarens finger mot varje revolutionär och varje aktivist och krävde högljutt att de skulle gripas och åtalas.

Den amerikanska stalinismens meritlista är verkligen en lista full av brott och förräderier. Men här är den viktigaste punkten som aktivister måste få kännedom om: Dessa brott och förräderier har riktats mot de amerikanska arbetarnas intressen. Det är på dessa grunder och inga andra som de militanta arbetarna som är medvetna om den egna klassens intressen måste avslöja och bekämpa dem.

5. Stalinistiska byråkrater och de andra byråkraterna

Vissa människor, vars helt förståeliga och välgrundade hat mot stalinisterna nästan blivit till en fobi, tycks glömma det faktum att det finns andra onda ting i denna värld och inom arbetarrörelsen. De tenderar att begränsa sitt politiska program till den enkla formeln: Allas enhetsfront mot stalinisterna. Detta framställer inte problemet på rätt sätt. Dessutom skadar det inte stalinisterna. De kan leva och frodas med den urskillningslösa "kommunisthets" som riktas mot dem och till och med i radikala arbetares ögon vinna en viss tilltro som de på intet sätt förtjänar.

Vi definierar stalinisterna som en byråkrati inom arbetarrörelsen, en byråkrati som tjänar egna speciella intressen. Denna byråkrati försöker vinna, och vinner verkligen speciella privilegier på bekostnad av de stora arbetarmassorna, de försöker ihärdigt hålla fast vid dessa privilegier och försvarar dem våldsamt samt är beredda att när som helst förråda arbetarna för att upprätthålla dem.

Men stalinisterna är inte de enda byråkraterna inom arbetarrörelsen. Det finns andra och i Amerika är de andra fler och starkare. Av samma skäl utgör de ett långt värdefullare instrument för kapitalisterna när det gäller att förhindra, hålla tillbaka och sabotera arbetarnas frihetskamp. Vi syftar naturligtvis på den gammaldags, konservativa fackföreningsbyråkratin och dess "progressiva" och "socialistiska", eller före detta socialistiska, bihang. Denna byråkrati är också baserad på speciella privilegier, som huvudsakligen skiljer sig från de amerikanska stalinisterna genom att deras privilegier är mer omfattande, fastare etablerade under en längre period och säkrare.

En ofantligt stor andel av dessa privilegierade byråkrater, allt från de övergödda ombudsmännen i många lokala fack till de högavlönade internationella funktionärerna, har höjt sig själva upp på arbetarnas ryggar. De åtnjuter en levnadsstandard som arbetarna inte ens kan drömma om och de tänker och agerar mer som affärsmän än som arbetare. De flesta känner sig mer hemma på möten med direktörerna och kapitalistiska partipolitiker än i ett möte med vanliga arbetare.

Den konservativa arbetarbyråkratins smulor är de bästa i världen och deras medvetenhet bestäms därefter. När de kämpar är det alltid främst för att försvara sina privilegier. Oavsett om gäller att krossa en revolt bland de vanliga medlemmarna, med användning med alla till buds stående medel av demagogi, utslutning och brutalt våld; eller om att bekämpa antifacklig lagstiftning som hotar fackföreningarnas existens och således den egna existensen; eller om att bekämpa en annan fackförening i en dispyt om vilket fack medlemmarna ska tillhöra – så är deras förnämsta medlemmarna av detta korrupta och reaktionära gäng är vildsinta ryssofober och kommunisthetsare; och på ytan tycks det som om de är raka motsatsen till stalinisterna som de för tillfället angriper med stor energi som svar på signalerna från Washington. Men i själva verket är de i grund och botten av samma skrot och korn som stalinisterna. De motiveras av samma sorts speciella privilegierade intressen och försvarar dem med i stort sätt samma mentalitet. Det finns naturligtvis skillnader mellan dem och de stalinistiska byråkraterna, men meningsskiljaktigheterna är ytliga och sekundära. Likhetererna är grundläggande.

Det är därför de angriper stalinisterna, inte för deras brott och förräderier mot arbetarna, utan för deras dygder; mer korrekt det som skulle vara deras dygder om anklagelserna var sanna. Om vi bortser från de stupida anklagelserna att de amerikanska stalinisterna förespråkar och planerar att organisera en arbetarrevolution för att störta kapitalismen – ett ”brott” som de inte alls är skyldiga till – finns inte mycket substans i de reaktionära kommunisthetsarnas våldssamma gormande mot ”kommunisterna” i arbetarrörelsen. Dessa antistalinister är skyldiga till samma brott som stalinisterna och i varje avgörande prövning hamnar de på samma sida som stalinisterna i förövandet av dessa brott mot arbetarna. Hur konstigt det än kan tyckas är det vad meritlistan berättar och den ljuger inte.

Vi har redan räknat upp de viktigaste brotten och förräderierna som vi anklagar stalinisterna för i den amerikanska arbetarrörelsen. Vi anförde deras splittringsverksamhet, klassarbete och stöd till kapitalistiska partier vilket leder oss fram till den högsta vanäran: stöd till det imperialistiska kriget. Ovanpå detta strejkbrytande aktiviteter för att kontrollera arbetarna under kriget och angiveri i samarbete med den kapitalistiska regeringen för att åtala militanta och revolutionära arbetare. Detta är ett ”brottsregister” om det någonsin funnits något. Och var fanns de nobla kommunisthetsarna medan allt detta pågick? De antistalinistiska arbetarbyråkraterna begick på punkt efter punkt samma brott, många gånger i intimt samarbete med just samma stalinister som överspända stalinofober inbillar sig vara i oförsonlig konflikt med.

Den gamla fackföreningsbyråkratin har alltid försökt begränsa fackföreningsrörelsen till att omfatta de mer eller mindre yrkesutbildade arbetarna som utgör aristokratin inom den amerikanska arbetarklassen. Den gjorde mer för att hindra än att hjälpa till att organisera den stora massan av icke yrkesutbildade arbetare. Före trettitalet, när de gick in i branscher med icke yrkesutbildad arbetskraft och storskalig produktion, var det knappast för att organisera de oorganiserade, utan nästan alltid för att störa de organiseringskampanjer som bedrevs av rivaliserande organisationer, som till exempel IWW och de oberoende fackföreningarna. I dessa branscher, där de mest utsugna arbetarna var de som hade störst behov av att organiseras, har de gamla arbetarskitstövlarna alltid gjort tio gånger mer antifackligt arbete än fackligt uppbygge.

Under trettitalet växte rörelsen för facklig organisering bland de utbildade arbetarna i den massproducerande industrin kraftigt och dess drivkraft kom underifrån, inte uppfifrån. De skamlösa och cyniska bedragarna såg dessa stora massors intåg i den organiserade arbetarrörelsen som ett hot mot sitt byråkratiska järngrepp, och som konsekvens av detta sina privilegier. Gräsrotternas heroiska försök att skapa ett effektivt fackföreningsbygge saboterades gång på gång av AFL-byråkratin. Speciellt bilarbetarna och gummiarbetarna kan berätta om detta; för att inte tala om elarbetarna som, för att kunna bygga en egen fackförening, var tvungna att bryta sig loss från sitt ”Klass B”-fängelse i AFL-facket där de hade rätt att betala fackavgiften, men inte att andas eller att rösta. Det krävdes en splittring inom AFL-byråkratin innan arbetarna i den storskaliga produktionen till slut kunde bryta sig loss och för egen del, under CIO:s banér, säkra det skydd som organisationen innebar.

Gräsrotsaktivister i många lokala fackföreningar vet av egen erfarenhet att varje försök att dra nytta av en gynnsam möjlighet att förbättra sina förhållanden genom en strejk måste räkna med inte enbart bossarna och snuten utan även toppfunktionärerna i den egna organisationen. Det finns alltid en fara med att de blandar sig i, vilket inte stoppar vid gangsterfasoner och strejkbryteri. Dessa byråkrater skulle hellre krossa en lokal fackförening än att låta den få en ärlig militant ledning som kan riskera deras kontroll över den internationella organisationen och de ersättningar och naturaförmåner som tillhör dessa och som härrör därifrån.

Exempelvis befinner sig ungefär 40 procent av de lokala fackföreningarna inom International Brotherhood of Teamsters [lastbilschaufförernas internationella samfund] för närvarande

under ”tvångsförvaltning”, dvs. de är fråntagna alla sina rättigheter att välja funktionärer osv. av just dessa orsaker. Det var förresten försöket att införa en sådan ”tvångsförvaltning” för Minneapolis Local 544, för att göra sig av dess militanta ledning och föra in fackföreningen på krigsprogramlinjen, som ledde fram till den stora striden och det efterföljande fängslandet av 18 av fackföreningens medlemmar och SWP-ledare – alla trotskister. Tobin, den sittande ordföranden för Teamsters International, vädjade direkt till Roosevelt och anstiftade direkt åtal. Och han arbetade hand i hand med stalinisterna först för att sätta oss i fängelse och sedan för att förhindra alla fackföreningar under deras kontroll att hjälpa vår försvarskommitté. Dessa cyniska arbetarskitstövlar har inget att lära, om splittring, antifackligt arbete, angiveri eller brott mot facklig demokrati, från stalinisterna; de är gamla mästare i alla dessa mörka och onda konster.

När det handlar om klassarbete inom politiken – ytterligare ett brott som vi anklagar stalinisterna för – kan det inte sägas att stalinisterna lärde ut denna typ av klassförräderi till de konservativa arbetarbyråkraterna. Tvärtom lärde de sig detta av dem. Den gamla skolans arbetarledare fungerar i alla val som ombud för de kapitalistiska partierna, när de uppmanar fackföreningsfolket att ”belöna sina vänner” som i varje riktig kraftmätning nästan alltid visar sig vara deras fiender. Se på den nuvarande kongressen, där en stor andel av dem, om inte majoriteten, valdes till sin poster med ”stöd” från arbetarledarna; för att inte tala om den strejkbrytande presidenten som rekommenderades som arbetarnas ”specielle vän”.

Vi har omnämnt stalinisternas särskilt avskyvärda meritlista under kriget – deras stöd till kriget, deras stöd till ”inga strejker-löftet”⁴ och deras samarbete med arbetsköparna och regeringsmyndigheterna för att stoppa och bryta upp varje försök från de hårt pressade medlemmarna att ta sig igenom eller gå runt strejkbudet. Vi fördömde stalinisterna under kriget för dessa verkliga och avskyvärda brott mot arbetarklassens intressen. Men de kommunisthetsande antistalinistiska arbetarbyråkraterna, som idag för sådant oväsen i samstämmighet med regeringens kampanj mot stalinisterna hade absolut inget att anföra mot dessa brott som stalinisterna begick under kriget. Och det av goda skäl. De var inblandade i samma smutsiga byk. De förenades faktiskt med stalinisterna i den konspiration mot sanningen som krävdes för att tvinga in arbetarna i kriget. De gick gemensamt ihop om ”inga strejker-löftet” och bekämpade gemensamt de militanta gräsrotsmedlemmarna närhelst de försökte hävda sin strejkrätt under kriget.

Detta gäller såväl de så kallade ”progressiva” arbetarledarna inom CIO som deras mer tröga bröder inom AFL. Föreställ er än en gång den oförglömliga skildring som Art Preis gjorde i *The Militant* av United Automobile Workers’ kongress 1944. Thomas och Reuther och Addes och Leonard, hela administrationen i alla sina fraktioner, stod stadigt uppradade på podiet i broderlig enighet med stalinisterna för att slå ner gräsrotsrevolten mot ”inga strejker-löftet”.

De nya ledare som den första stora vågen av den nya fackföreningsrörelsen, representerad av CIO, fört till toppen uppvisar en tydlig benägenhet att imitera AFL-bedragarna och en tendens att, precis som dem, bli feta speciellt runt öronen. De försöker hela tiden konsolidera sin ställning som funktionärer i apparaterna, göra dem permanenta och säkra, och oberoende av all kontroll efter mönster från AFL – och påtvinga medlemmarna en byråkratisk tvångströja. Om de inte lyckats – vilket de inte har gjort och inte kommer att göra – så beror det inte på avsaknaden av ambitioner från deras sida, utan främst på styrkan i motståndet från de vanliga medlemmarna i de nya fackföreningarna som organiserar arbetarna i den storskaliga industrin; p.g.a. dessa arbetares vaksamhet och deras mäktiga strävan efter demokrati och för en aggressiv, militant politik.

⁴ I december 1941 kom de två största fackföreningarna AFL och CIA överens med regeringen om att inte strejka så länge som kriget pågick. Detta kallades ”no-strike pledge”. – *Red*

Ju närmare man synar det suspekta program som ligger till grund för de konservativa och ”progressiva” arbetarbyråkraternas enhetsfront mot de stalinistiska byråkraterna, desto klarare blir det att i praktiken, när det gäller arbetarmassornas viktiga intressen, så tar ”enhetsfronten” vanligtvis en annan form, med eller utan en formell överenskommelse. När det handlar om den grundläggande intressekonflikten mellan klasserna, den brinnande verklighet som seriösa arbetare måste ta som utgångspunkt, finner man att de stalinistiska byråkraterna och de anti-stalinistiska byråkraterna står uppräddade tillsammans på samma sida, och det är inte på arbetarnas sida.

”Men” säger AFL-bedragarna, de ”progressiva” kommunisthetsarna i CIO, ledarna i Association of Catholic Trade Unionists och de före detta radikala stalinofoberna – ”men” säger de alla i kör, ”det finns ett brott som stalinisterna gjort och som ni inte nämnt, och det är det största brottet av dem alla vilket borde förena alla män av god vilja i opposition mot dem: De är i tjänst hos en utländsk makt”. Det är sant. De officiella ledarna för USA:s kommunistparti är otvivelaktigt den stalinistiska regimen i Rysslands avlönade agenter; och de kommer tjänstvilligt att genomföra dess instruktioner och tjäna dess intressen vid varje sväng och krumsprång Kremles politik gör, oavsett hur ett sådant uppträdande kan stå i motsättning till och skada den amerikanska arbetarklassens intressen. För detta fördömer vi dem och för krig mot dem.

Men inte under er ledning, herrar arbetarbedragare och ryssofober. Ni är precis lika stora agenter och tjänare åt den kapitalistiska regeringen i Washington som stalinisterna är agenter och tjänare åt Stalins regim. Vilken sorts regering är det, får jag fråga? Drog den inte in det amerikanska folket i två imperialistiska erövringskrig under en falsk paroll om ”demokrati” och håller den inte på att anstifta och planera ett tredje? Ledde den inte en tioårig depression under trettitalet med dess fruktansvärda tribut av förstörda liv och förstörda hem och ännu värre saker? Utgör den inte monopolisternas och profitjägarnas cyniska instrument för att tjäna deras intressen mot det amerikanska folkets intressen? Är den inte en arbetarfientlig, strejkbrytande regering som monopolkapitalismens 60 familjer äger med hull och hår?

De amerikanska arbetarnas huvudfiende finns i deras eget land; och vad gäller deras mest grundläggande intressen är regeringen i Washington även den en *utländsk makt*. Den är långt mäktigare och ett mycket direktare hot och en större fara för den amerikanska arbetarklassen än Stalins regering, vilket händelserna under det senaste året återigen tydligt visat. Det är inte Stalins regering som för tillfället bryter strejker och hotar de fackliga rättigheterna i USA. Fienden är den kapitalistiska tvåpartiregeringen i Washington. Amerikas arbetare: Detta är en utländsk makt, och de som tjänar denna utländska makt kan inte vara era allierade i kampen mot stalinismen.

Den enhetsfront som de amerikanska arbetarna verkligen behöver är en enhetsfront som består av massan av de vanliga arbetarna som saknar privilegier, som inte tjänar någon utländsk makt, som inte har något annat att förlora än sin fattigdom och otrygghet och har en värld att vinna. Denna enhetsfront måste riktas mot det kapitalistiska systemet och därmed mot båda dess servila agenturer – de stalinistiska byråkraterna och de andra byråkraterna.

6. Är kommunistpartiet en arbetarorganisation?

Likt alla andra krafter som motarbetar arbetarnas frihetskamp, frodas stalinismen där det råder förvirring och sprider flitigt detta inom arbetarrörelsen. Stalinisterna profiterar även inte så lite på den förvirring som råder i huvudet några av deras bittraste och mest skrupulösa motståndare. Dessa motståndares missuppfattning av frågan härstammar delvis från att de närmar sig frågan känslomässigt. Hat tillåts grumla förnuftet och inget bra har någonsin kommit ur detta.

Det finns inget bättre sätt att leda stalinisternas motståndare på villovägar än att helt enkelt beskriva detta monster som en agent för en främmande makt och i sin tur beteckna denna utländska makt som en exploaterande klass, imperialistisk till på köpet, som dominerar mer än en sjättedel av jorden och försöker ta resten.

Detta begrepp, som skulle placera kommunistpartiet i samma kategori som det föga saknade tyskamerikanska förbundet, krockar med verkligheten vid varje steg och leder till en taktik i kampen mot stalinismen som varje gång är meningslös och självförgörande. Den förhindrar ett taktiskt närmande till de arbetarmassor som står under kommunistpartiets kontroll och inflytande och hjälper sålunda de stalinistiska byråkraterna att befästa och behålla denna kontroll och inflytande.

En sådan teori skulle vara absolut fatal i Västeuropa, där stalinisterna dominerar i stort sett hela arbetarrörelsen. Och den är definitivt inte till någon hjälp ens i USA. Stalinismen är här relativt svag och av många och tunga skäl kan den knappast heller förväntas att här spela den dominerande roll den spelar i Europa. Icke desto mindre utgör den ett allvarligt hinder för utvecklingen av en verkligt revolutionär rörelse och därmed hindrar den också en mobilisering av massorna till beslutsam handling i klasskampen, vilket objektivt skulle kunna leda fram till det socialistiska målet. Av den orsaken måste vi bekämpa den. Men för att bli framgångsrika måste vi bekämpa stalinismen utifrån en korrekt förståelse för dess natur och roll.

Om kommunistpartiet endast vore en "femte kolonn" och ett terroristgäng som i Amerika opererar som agenter för en utländsk "imperialistisk" regering, då skulle problemet vara betydligt enklare och lättare för arbetarrörelsen. Och det vore alls inga problem för regeringen i Washington, som definitivt är imperialistisk och har medlen att ta hand om utländska agenter och spioner. Så var fallet med German American Bund. Fritz Kuhns ynkliga "förbund" – utrustat med "stormtrupper" och allt – isolerades enkelt och kunde inte vinna något större inflytande i de amerikanska fackföreningarna. FBI och andra regeringsorgan hade inga problem med att röja denna fanatiska hitleritiska organisation ur vägen när de var beredda att göra det. Och det föll aldrig någon arbetar-tendens, -fraktion eller -parti in att komma till "förbundets" försvar.

Samma recept fungerar emellertid inte, och kommer inte att fungera när det gäller den amerikanska stalinismen. Även om fascism och stalinism liknar varandra vad gäller metoder och praktik, så har de helt olika sociala grundvalar att stå på där de utövar statsmakten och detta gäller även deras utländska förgreningar. Den allmänt spridda uppfattningen att kommunistpartiet är en gruppering som liknar Hitlers "femte kolonn" och kan behandlas på samma sätt är helt felaktig. Stalinisterna gör arbetarrörelsen till sin främsta bas för sina operationer och där måste de bekämpas, och bekämpas omigen med arbetarklassens medel.

Den analogi som bäst kan hjälpa oss i denna fråga tillhandahålls av de ryska bolsjevikernas och det tidiga Kominterns erfarenheter i kampen mot socialdemokraterna. Den tyska socialdemokratien förrådde proletariatet under första världskriget; och efter att de hamnat i regeringsställning, använde de sig därefter av polisen och armén för att slakta tiotusentals arbetare när de undertryckte den proletära revolutionen. Förutom detta var de förnäma socialdemokraterna ansvariga för ett betydande antal "inofficiella" mord på revolutionära ledare som till exempel Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg.

Trots dessa brott behöll socialdemokratien en stark organisation och ett starkt inflytande inom arbetarrörelsen, vilket även dagens stalinister gör – trots deras brott. Det uppstod en stark riktning bland de revolutionära arbetarna som ansåg att det socialdemokratiska partiet inte längre var en arbetarorganisation och därför förkastade alla sorters taktiska närmanden till dess medlemmar. Denna karaktäristik visade sig vara ensidig, överförenklad och därför felaktig och skadlig för den revolutionära arbetarrörelsens utveckling. Denna inställning måste radikalt

förändras innan det unga tyska kommunistpartiet kunde göra verkliga framsteg i kampen mot de socialdemokratiska förrädarna.

Genom sitt program och sin politik var de socialdemokratiska partierna då såväl som nu småborgerliga partier, inte proletära partier. Men p.g.a. deras tradition och sammansättning, genom det faktum att de gjorde arbetarrörelsen till sin främsta operationsbas och det faktum att arbetarna betraktade dem som arbetarorganisationer – måste man beteckna dem som sådana. Mer precist som en organiserad tendens inom arbetarrörelsen som det revolutionära partiet måste bekämpa med såväl taktiska medel som med principiell politisk kamp. Den leninistiska enhetsfrontspolitiken följde obevekligt denna grundläggande analys. Detta öppnade vägen för det revolutionära partiet till de socialdemokratiska arbetarna.

Det finns många skillnader mellan socialdemokratien och stalinismen, speciellt när det gäller metoder, men enligt vår åsikt handlar det endast om gradskillnader, inte principiella skillnader. Socialdemokraterna ersatte klasskampens och den proletära revolutionens program med klassarbetets och reformernas program. Stalinister gör samma sak bara i en större skala. Socialdemokraterna ljög och förtalade, mördade och förrådde. Stalinisterna gör samma saker, även det i en större skala. Båda förvirrar, desorienterar och demoraliserar de avancerade arbetarna och stör deras kamp mot kapitalismen. Och de kan göra så just för att de verkar inom arbetarrörelsen och demoraliserar den inifrån.

Den traditionella socialdemokratien har ingen plats i USA. Dess plats och dess grundläggande funktioner har tagits över av den officiella fackföreningsbyråkratin. Denna byråkrati representerar en tendens, om än en främmande tendens, inom arbetarrörelsen som även den tjänar en utländsk makt – kapitalisternas regering – och är mer rotad, mer inflytelserik, mer kraftfull och är därför en mer formidabel fiende, åtminstone för tillfället, än stalinisterna.

Vår metod att bekämpa denna formidabla byråkrati inom den amerikanska arbetarrörelsen är och måste vara den som de ryska bolsjevikerna utarbetade för att bekämpa mensjevikerna och socialistrevolutionärerna och senare lärde ut till de unga kommunistpartierna under Kominterns första tid. Vi motsätter oss de reaktionära byråkraterna av princip och den största delen av vår oförsonliga kamp mot dem måste ägnas åt att fördöma och avslöja deras svekfulla roll. Underordnat, men oskiljaktigt förbundet med detta, är det taktiska närmande till den stora massan av arbetare som står under deras inflytande och dominans.

Detta är den leninistiska enhetsfrontstaktiken. Vi kräver av byråkraterna att de bryter sin allians med de kapitalistiska politiska partierna och politiskt följer en självständig klasspolitik. Vi ger kritiskt stöd till byråkraterna närhelst de tvingas leda arbetarnas kamp för att förbättra sina förhållanden eller försvara sina rättigheter. Vi försvarar fackföreningarna och de enskilda arbetarledarna mot alla angrepp eller kränkningar från regeringens sida. Arbetarna lär mer av erfarenheter än av propaganda. Det är endast genom att delta i arbetarnas kamp som vi kommer att kunna vinna över dem till en aggressiv klasskamp och i slutändan till ett socialistiskt medvetande.

Med argumentet att kommunistpartiet inte är en arbetarorganisation och inte en tendens inom arbetarrörelsen framförs åsikten att vi kan inta en annan attityd gentemot kommunistpartiet, eller de fackföreningar eller andra arbetarorganisationer som står under dess kontroll när de är indragna i kamp mot kapitalistklassen eller dess regeringsorgan. Att tänka så kräver en absurd, subjektivt motiverad förnekelse av verkligheten. Ett sådant misstag kan endast leda dess förspråkare, om de fullföljer logiken av sin analys, till det borgerliga lägret. Det är tyvärr just detta som hänt den stora majoriteten av Amerikas antistalinister.

Stalinismen är ett nytt fenomen som vuxit fram under det senaste kvartssekle och är på många sätt unikt. Men det förändrar inte det grundläggande faktum att det är en tendens inom

arbetarrörelsen. Den är rotad inom fackföreningarna och har ett visst inflytande över en del av de progressiva arbetarna. Det är precis av den orsaken som det är ett så stort problem och ett så stort hinder för arbetarnas frihetskamp. Enligt vår åsikt är det omöjligt att föra en effektiv kamp mot stalinismen om man inte utgår från dessa förutsättningar. Stalinismen är ett *internt problem* för arbetarrörelsen som, liksom alla andra problem, endast arbetarna kan lösa.

Sakens kärna, låt oss upprepa detta, består i det faktum att det med orätt benämnda kommunistpartiet har fackföreningsrörelsen som sitt främsta aktivitetsfält; har ett visst inflytande där; och genom en kombination av demagogi, intriger, byråkratiskt förtryck och gangstervåld – med inte så lite hjälp från sina motståndares dumhet – har fått kontroll över flera fackföreningar och utgör en inflytelserik kraft i andra. Och dessa fackföreningar, precis som de som kontrolleras av de konservativa antistalinisterna, kommer med klasskampens logik i konflikt med arbetsgivarna och till och med regeringen och finner sig indragna i strejker.

Ska dessa strejker stödjas enligt principen om klassolidaritet eller borde man inte stödja dem på grund av den omständigheten att de officiella ledarna är stalinister? Och borde dessa ledare, om de grips under strejkaktiviteter, försvaras – även det enligt allmänna principen av klassolidaritet mot klassfienden? Och borde kommunistpartiets lagliga rättigheter försvaras mot kommunisthetsarna?

De som säger nej, avslutar debatten vad oss anbelangar. Genom det faktum att de ställer sig på klassfiendens sida. De som säger ja erkänner därmed underförstått det falska i påståendet att stalinismen inte är en tendens inom arbetarrörelsen och ska behandlas som en sådan. Det går inte att komma runt denna fråga. Den måste ärligt och rakt besvaras.

Denna fråga ställdes akut på sin spets under förra året när det staliniserade UE [United Electrical Workers] strejkade mot Westinghouse och General Electric. Och igen under bilarbetarnas utdragna strejk vid Allis Chalmers, som otvivelaktigt dominerades av en stalinistisk ledning. Och återigen under den strejk som nyligen drevs av National Maritime Union, vilken helt hade kontrollerats av stalinisterna under flera år och fortfarande till viss del gjorde det. Och frågan ställdes skarpt just nu av rörelsen för att godkänna lagen om olagligförklaring av kommunistpartiet.

En klar förståelse för och ett erkännande av kommunistpartiets karaktär som en arbetarorganisation – som en tendens inom arbetarrörelsen – avgör hur de revolutionära arbetarna ser på problemet. Stalinismen kan inte avskaffas genom att lita till den borgerliga statens polisåtgärder – själva tanken är löjlig – inte heller genom bannlysning och uteslutning från arbetarrörelsen, när makten att genomföra detta saknas. Inget duger förutom en kompromisslös principiell kamp, kombinerad med ett taktiskt förhållningssätt som gör det möjligt för det revolutionära partiet att vinna över arbetarna från dess förrädiska inflytande. Från det revolutionära partiets ståndpunkt är det fundamentalt att bekämpa stalinismen på ett sätt som kommer att leda till att den avlägsnas ur arbetarklassens rörelse, inte i fantasin utan i verkligheten.

7. Arbetarklassen bekämpar stalinismen

Ingressen till det gamla IWW, där en hel generation arbetaraktivister fick lära sig klasskamp, inleddes med deklARATIONEN: ”Arbetarklassen och arbetsgivarnas klass har inget gemensamt”. Detta är verkligen sant vad gäller sociala intressen.

Kampen mellan klasserna upphör aldrig och kan inte upphöra förrän arbetarna har segrat. Det sociala onda som hemsöker världen idag, och som till och med hotar civilisationens fortsatta existens och framtida utveckling, beror i grunden på det faktum att den internationella proletära revolutionen, den nödvändiga förelöparen till världssocialismen, på ett otillbörligt

sätt har försenats. Den omoderna och dekadenta kapitalismen sträcker ut perioden för sin nedgång – eller hellre sin dödskamp – under en alltför lång tid. Kapitalismens är roten till allt ont.

Störtandet av kapitalismen är arbetarklassens historiska uppgift och all dess dagliga kamp är instinktivt inriktad mot detta. När denna kamp blir medveten och rätt organiserad och ledd kommer kapitalismens fall och inledningen på socialismen att vara lika säkra. Makten finns på arbetarnas sida tack vare deras antal och deras strategiska samhälleliga ställning. De kan inte misslyckas att segra när de en gång väl förstår det centrala kravet: att deras politik är anti-kapitalistisk och att deras organisationer och strävanden är oberoende, fria från kapitalistiskt inflytande och agenturer. Detta är kärnan i vad marxismen lär oss om arbetarklassens politik.

Ovannämnda överväganden kan fullt ut tillämpas på stalinismen, som är ett av kapitalismens ombud inom arbetarrörelsen, och kampen mot den. De avancerade arbetarna måste framför allt tänka igenom detta problem och utarbeta sin politik utifrån en oberoende klasständpunkt. Stalinismen hjälper kapitalisterna genom att störa, förvirra och demoralisera arbetarrörelsen och säljer sina tjänster i form av denna nedbrytande egenskap till kapitalisterna. Stalinismen försöker faktiskt vara hård i affärerna med imperialisterna. Förhandlingarna om förråderiets villkor skapar konflikter och irritation, såsom för närvarande i USA, vilket ger ett falskt intryck av revolutionär kamp.

Detta förändrar emellertid inte det grundläggande faktum att stalinismen i grunden är en av världsimperialismens agenter inom arbetarrörelsen i de utvecklade länderna, så väl som i den koloniala världen. Vore det inte för stalinismen skulle hela Europas kontinent för länge sedan varit enad i en federation av socialistiska republiker. Till och med idag, efter allt som har hänt, efter all skada som skett och all förstörelse som åstadkommit, skulle inte en enda kapitalistisk regim på den europeiska kontinenten stå emot en enda månad om den inte backades upp av stalinismen, den ”lojala oppositionen”.

Det är ur denna synvinkel som kampen mot stalinismen måste föras – som en integrerad del av den allmänna kampen mot kapitalismen. Det borde stå klart att de avancerade arbetarna måste ha en klassbaserad politik för denna kamp liksom för alla andra, och en som är helt oberoende. I denna kamp behöver arbetarna ingen, och kan inte heller förvänta sig någon, hjälp från kapitalisterna; det är utomordentligt enfaldigt att ens för en sekund spekulera kring detta. Arbetarna behöver i stället göra sig av med kapitalistagenterna – och det betyder alla. ”Klass mot klass” måste rättesnöret för kampen mot stalinismen vara, som för all annan kamp som arbetarna för.

Den pågående hetskampanjen mot kommunisterna är inspirerad och regisserad av arbetarnas utsugare. De är mer klassmedvetna än arbetarna och försöker alltid tänka på sina klassintressen när de utarbetar sin politik. Häxjakten som skenbart riktas mot enbart stalinisterna – eller ”kommunisterna” som de felaktigt betecknar dem, delvis av okunnighet och delvis för att försöka skapa förvirring – riktas i verkligheten mot arbetarna och deras rättigheter i allmänhet. Lagg märke till hur intimt den är förbunden med de krigsförberedelser och den anti-fackliga lagstiftning som nu drivs igenom kongressen. Detta är ingen olyckshändelse.

Delvis är hetskampanjen mot kommunisterna utformad som en skenmanöver för att avleda uppmärksamheten från de oroligheter som håller på att utvecklas i det amerikanska samhällssystemet och den ökande ojämlikheten, orättvisorna och försakelserna som den stora massan av befolkningen drabbas av. ”Se inte till det amerikanska livets hårda verklighet. Tänk inte på dina verkliga problem. Se på Ryssland och de ’röda.’” Att falla för denna genomskinliga förfalskning kräver en ganska hög grad av godtrogenhet. Om de amerikanska militanterna och fackföreningsfolket skulle delta i en ”enhetsfront” tillsammans med de amerikanska exploatorerna för att genomföra kommunisthetskampanjen skulle det helt enkelt vara liktydigt med att använda sig av en väldigt effektiv metod att skära halsen av sig.

Vissa arbetarledare som förstår eller till viss del förstår vad det hela går ut på deltar i den från Washington orkestrerade antikommunistiska hetskampanjen för att köpa immunitet för sig själva. Förutom att taktiken är principiös är den helt galen. Kampanjen riktas mot alla arbetarorganisationer och kommer att slå allt hårdare mot dem i ett allt högre tempo. De kommunisthetsande reaktionärernas aptit växer ju mer näring de får. De blir allt aggressivare vid varje försök att erbjuda dem principiösa eftergifter som görs från en eller annan sektion av arbetarledarna.

Det kommer allt fler belägg på att de vanliga arbetarna i de mer progressiva och demokratiska fackföreningarna förstår det hela. De intar en något reserverad, och på vissa ställen t o m en fientlig attityd gentemot kommunisthetsen, något som upprört vissa kortsynta ”progressiva” arbetarbedragare vilka trodde att de enkelt kunde göra sig av med sina rivaler och få sig själv valda helt enkelt genom att skrämmas med den röda faran.

Under det senaste valet i Ford Local 600 av UWA, den största lokala fackföreningen i världen, ledde Association of Catholic Trade Unionists, påvens främlingslegion i den amerikanska arbetarrörelsen, en välorganiserad, skrytsam och självsäker ”antimoskvakampanj”. De råkade ut för en fullständigt oväntat katastrof. Thomas-Addes kandidatur, stödd av stalinisterna, vann en jordskredsseger i valet med en majoritet av tre mot en. Under CIO:s Elarbetares senaste kongress fick, på samma sätt, de kommunisthetsande jägarna efter fackliga poster brutalt och välförtjänt stryk.

Arbetarna ute på fabrikerna hade uppenbarligen en mer allvarlig syn på sina problem än vad kommunistjägarna räknat med. De kopplade samman jakten på röda med jakten på arbetare i allmänhet och beslöt genom sina röster att tillrättavisa de opportunistiska arbetarpolitikerna och reaktionärerna som försökte fiska i grumligt vatten utan att bry sig om att presentera ett seriöst program i fackliga frågor.

Olyckligtvis drog stalinisterna fördel av förvirringen i dessa fall. Detta är inte önskvärt, för de utgör ett verkligt hot mot fackföreningsrörelsen och måste bekämpas med näbbar och klor. De försöker stämpla all kritik mot deras undergrävande aktiviteter som ”kommunisthets”, men denna undanflykt är förlegad. Det finns ingen orsak till varför vi ska acceptera deras definition och avstå från att bekämpa dem bara för att även några idiotiska reaktionärer bekämpar dem, från ett annat håll.

Det gäller att sätta kampen på rätt grund och föra den med utgångspunkt från arbetarklassens intressen. Det innebär att bekämpa kommunisthetsarna utan att släta över eller sticka under stol med stalinisternas kriminella meritlista. Det innebär att bekämpa stalinisterna utan att falla i de reaktionära kommunisthetsarnas fälla. Detta är inte så svårt som den kan tyckas. Det har gjorts tidigare. Av alla tecken att döma görs detta just nu med väldigt goda resultat inom National Maritime Union [NMU].

Den stalinistiska apparaten har kontrollerat NMU alltsedan den grundades för tio år sedan. Stalinisterna har styrt och ställt där, som de gör i alla fackföreningar som de kontrollerar, med brutal likgiltighet för arbetarnas önskemål och intressen. Fackförbundet omvandlades till ett politiskt instrument för kommunistpartiet och utnyttjades för att understödja varje politisk kursändring i överensstämmelse med Moskvas intressen och krav. Samtidigt förvandlades fackförbundets apparat till en guldgruva för karriärister och byråkrater. Den främsta meriten som krävdes för att säkra platser i den överdimensionerade avlöningslistan var att alltid vara beredd på att genomföra den politik som dikterades av den stalinistiska apparaten, oavsett hur den påverkade arbetarna som betalade avgifterna.

Den stalinistiska apparatens förrädiska politik och byråkratiska brutalitet inom NMU framprovocerade mer än en revolt i de djupa leden, vilket även skett i alla andra stalinistiskt

dominerade fackföreningar och så kommer det alltid att bli även i framtiden. Men dessa revolter, som vanligen föranletts av befogad förbittring från ärliga arbetare, hamnade under ledning av okunniga, reaktionära kommunisthetsande karriärister. Dessa utgjorde enkla slagpåsar för de stalinistiska demagogerna i den ”ideologiska” kampen och kunde inte ens hävda sig i den fysiska kampen som de, liksom så många andra av deras sort, inbillade sig kunde åstadkomma allt. De upptäckte att ta till knytvävarna är något som mer än en sida kan tillgripa, precis som stalinisterna, som är hemfallna till samma teori, nu upptäcker och i allt högre grad kommer att upptäcka när revoltens flod åter tornar upp sig mot dem.

Stalinisterna följde sitt vanliga förfarande och manipulerade fram uteslutning av sina ledande motståndare. All opposition drevs under jord. Under lång tid tycktes KP:s järngrepp över fackförbundet vara helt orubbligt. Men klasskampens logik visade sig vara starkare än stalinismens byråkratiska apparat. Den arbetarfientliga politik som NMU-ledningen förde under kriget var så cynisk och förrädisk att det byggdes upp en enorm förbittring bland medlemmarna. Till slut orsakade detta en splittring till och med inom kommunistpartifraktionen som dominerade fackförbundet. Därmed splittrades själva fackförbundsapparaten och förutsättningar skapades för att de vanliga medlemmarnas verkliga uppfattningar skulle kunna göra sig gällande.

Den nya oppositionen angrep den stalinistiska apparaten, inte för dess radikalism utan för dess konservatism, för dess förräderi mot arbetarnas intressen i den fackliga kampen mot skeppredarna. Ordförande Curran, som länge följt stalinisterna, tog ledningen över kampen; och till hans heder måste sägas att han på det hela ledde den klokt och effektivt, och avstod från enfaldig och reaktionär kommunisthet och stred för frågor som var viktiga för sjömännen i deras dagliga kamp. Fackföreningsmedlemmarna väntade bara på signalen och har samlats kring den antistalinistiska ledningen för vad som tycks vara en bastant majoritet. Om kampen fortsätter längs dessa linjer finns det alla möjligheter att vara säkra på att segern är säkrad och att ett viktigt fackförbund med en stor framtid kommer att resas från den stalinistiska farsoten.

Två viktiga lärdomar kan dras av erfarenheterna av NMU: (1) Massorna är starkare än någon byråkratisk apparat, vare sig det är en fackföreningsapparat eller av något annat slag, och visar detta varje gång de finner en öppning som de kan bryta igenom och har en riktig ledning. (2) De arbetare som felaktigt följer stalinisterna är också deras offer och måste med klasskampens logik hamna i konflikt med de byråkratiska förrädarna. Man kan räkna med många av dem som en reserv för framtiden i den segerrika kampen mot den svekfulla stalinismen – förutsatt att de erbjuds en arbetarpolitik, inte en prokapitalistisk.

Stalinismen kan och kommer att besegras och förpassas ut ur arbetarrörelsen. Men det är arbetarna själva som måste göra det.

8. Den amerikanska stalinismens utsikter

Den amerikanska imperialismen är den mest reaktionära makten och arbetarnas mest fruktansvärda fiende i kampen för ett bättre liv. Detta gäller i hela världen och är hundrafalt sant vad gäller de amerikanska arbetarnas direkta kamp. Det är oförlåtligt att förbise denna enkla sanning och att se det misskrediterade, förföljda och härjade och numerärt svaga amerikanska kommunistpartiet som huvudfienden.

Kommunistpartiets styrka och inflytande här i USA är på intet sätt jämförbar med stalinismens i Europa. Där har de stalinistiska partierna stöd från miljoner och utgör det främsta stödet till det dekadenta kapitalistiska systemet som inte skulle kunna överleva någonstans på kontinenten utan detta stöd. Här spelar KP en mindre roll och kommer troligen att fortsätta med det.

Denna skillnad har främst historiska orsaker. De europeiska arbetarnas socialistiska medvetenhet och traditioner fick dem att redan från början starkt attraheras av den ryska revolutionen. Efter det, och i och med att Sovjetunionen visade sin styrka och livskraft, överflyttade de sina sympatier till Stalins regim eftersom de bakom dess skuldror såg bilden av Sovjetunionen och varseblev eller uppfattade inte den fruktansvärda urartning som denna inkräktande byråkrati förorsakat.

De europeiska arbetarna, som till största delen är antikapitalister, uppfattar den amerikanska imperialismen som en oförsonlig fiende till sina socialistiska strävanden och känner behov av en allians med en makt som motvikt. De vänder sig allt mer till Sovjetunionen eftersom detta land visat sin makt på slagfältet mot den nazistiska krigsmaskinen.

I Amerika är situationen helt annorlunda. På grund av historiska förhållanden, speciella för landet, har de amerikanska arbetarmassorna aldrig förvärvat ett socialistiskt medvetande, inte ens så att de politiskt agerat självständigt på reformistisk grundval, vilket till och med det konservativa Storbritannien fått känna på nu under ett flertal årtionden. Dessutom har de amerikanska arbetarna omfattat den isolationistiska provinsialism som dominerade nästan hela befolkningen fram till för bara några år sedan. Bortsett från det mycket tunna skikt som representerades av den klassmedvetna förtruppen, såg de Ryssland som ett avlägset land som inte intresserade dem det minsta; och det intresse de uppvisade var mer fientligt än vänskapligt. Förutom allt detta har de amerikanska arbetarna, under all sin skenbara konservatism, en inte obetydlig känsla av oberoende och tilltro till sin egen styrka. De känner inget behov av någon hjälp från någon ”främmande makt”.

Alla dessa omständigheter har fram tills nu motverkat och begränsat kommunistpartiets inflytande, ett parti som i det allmänna medvetandet framstod som det radikalaste partiet. Å andra sidan har stalinismen här i Amerika kanske avslöjats grundligare och underkastats en effektivare kritik från en revolutionär ståndpunkt än i något annat kapitalistiskt land. I motsats till stalinismen, har den verkliga kommunismens krafter gjort större framsteg när det gäller att utveckla sin egen självständiga organisation och utvidga sitt självständiga inflytande här än på någon annan plats. Således har, av orsaker som kan tyckas vara något motstridiga, stalinismens utveckling i USA hämmats i sin tillväxt. Och om vi fortsätter följa en riktig politik finns det goda grunder att tro att den amerikanska stalinismen inte kan hoppas på att uppnå en lika kraftfull ställning, och på så sätt förmåga till ondska och förräderi, som dess europeiska motsvarigheter.

Den amerikanska stalinismens främsta styrka och fara ligger inte i dess antal och dess allmänna inflytande, ej heller i deras apparat, pengar och terroristiska agenter – även om de förfogar över avsevärda styrkor på alla dessa områden – utan snarare i dess demagogiska kapacitet att lura, demoralisera och förvirra de mer radikala elementen som förvärvat en medveten antikapitalistisk inställning, eller är på väg att tillägna sig en sådan. Dessa de klassmedvetna förtruppernas styrkor är ännu inte speciellt stora jämfört med storleken på den amerikanska arbetarklassen som helhet. Men de är de mest avgörande för framtiden, ty det är deras öde att leda de övriga. När väl klasskampen i Amerika förs i sin mest oförsonligaste form är det enbart de som kan leda; och de kommer då att representera den största makten i världen.

Det är främst på denna grundval, i kampen för de uppvaknande militanta arbetarnas klassmedvetna förtrupperns sinnen och själar, som den verkliga kampen mot stalinismen måste föras. Här kan vi redan inregistrera stora framgångar; och vi räknar med tillförsikt med fler på grund av att vi gör framsteg hela tiden, stadigt om än långsamt, gör framsteg hela tiden, tack vare vår riktiga inställning i frågan.

När vi 1928 inledde den oförsonliga kampen mot stalinismen, och under det efterföljande årtiondet eller så, var den en mycket större fara än idag även om dess numerära styrkor och apparat då var mindre än idag. Vi den tiden *dominerade* kommunistpartiet så gott som hela den radikala arbetarrörelsen i detta land. Under depressionens första år drog partiet till sig en extra armé av radikala intellektuella, desillusionerade på kapitalismen på grund av krisen, vilka gjorde partiet en stor tjänst genom att propagera och popularisera lögnen om att stalinismen var den sanna kommunismen.

Under dessa dagar uppvisade även Sovjetunionens och dess femårsplaners ekonomiska framgångar, samtidigt som den kapitalistiska världsekonomin inklusive dess amerikanska sektor drabbades av stora svårigheter, en ny attraktiv styrka åt stalinismen och dess myt om ”socialism i ett land”. Kritiken från vänsteroppositionen, trotskisterna, tycktes ha vederlagts av händelseutvecklingen och trängdes åt sidan in i isolering. Tack vare detta kunde de amerikanska stalinisterna utöka sina propagandamedel enormt; dominera de arbetslösas rörelse under krisens första år och därefter spela en stor roll i organiseringen av de oorganiserade och förskansa sig själva i olika fackföreningar i det nybildade CIO.

Men sedan slutet av trettitalet har den amerikanska stalinismens organisatoriska ställning och inflytande minskat snarare än gått framåt. Moskvarättegångarna, som avslöjades så grundligt i USA, utdelade kraftfulla slag mot den amerikanska stalinismens moraliska ställning och stötte bort stora delar av dess intellektuella periferi. Den stora majoriteten av de senare, nu desillusionerade av stalinismen, fick en ny tro på kapitalismen som sammanföll med den tillfälliga ekonomiska uppgången och har sedan dess blivit professionella kommunisthetsare som fördömer och avslöjar stalinismen vid varje tillfälle lika flitigt som den en gång prisade den och slätade över dess brott.

En mindre del av stalinismens före detta intellektuella medresenärer fullföljde kritiken till sin logiska slutsats och gick med i den trotskistiska rörelsen och har på ett givande sätt bidragit till dess ideologiska arbete. Så har även otaliga kommunistiska arbetare gjort, som av misstag hade trott att stalinismen varit kommunism, och dragit de nödvändiga slutsatserna från de nya händelserna och avslöjanden och överfört sin lojalitet till det verkligt revolutionära och kommunistiska partiet, Socialist Workers Party.

Varje vridning och vändning i den amerikanska stalinismens politik, i samklang med Kremls sicksackkurs vad gäller världsdiplomatin, gav upphov till nya avhopp, deserteringar och splittringar. Undertecknandet av Sovjet-nazistpakten medförde att en liten hop karriärister och virrpannor som hade trott att stalinismen var den rena och obefläckade borgerliga demokratins förkämpe, hoppade av. Vid nästa vändning stödde stalinisterna kriget och deras krigshetsande arbetarfientliga politik till stöd för den amerikanska imperialismens alienerade stadigt allt fler ärliga arbetare som misstagit stalinismen för kommunism.

Förräderierna, de byråkratiska missförhållandena, gangstermetoderna och den felaktiga politik som stalinisterna påtvingade de fackföreningar som de kontrollerade börjar nu bära frukt i omfattande och våldsamma revolter mot stalinisterna. Allt fler stridbara oppositioner växer fram från två håll: å ena sidan reaktionära kommunisthetsare som vill tränga undan de stalinistiska byråkraterna för att ta deras platser och lägga beslag på deras förmåner; å andra sidan stridbara arbetare, där vissa är före detta stalinister, som vill slänga ut de stalinistiska byråkraterna för att ge fackföreningarna en militant politik och en ärlig ledning.

Kommunistpartiet måste ta itu med dessa allt värre problem med en ledning som är mycket svag.

Det staliniserade partiets sterila byråkratiska regim förhindrar all normal förnyelse av ledningen. Talanger kan inte gro och växa. Självständigt tänkande revolutionärer kan inte

andas i denna förgiftade atmosfär. När det gäller ledningen måste partiet till största delen lita till gamla stötar, som bara kan göra vad de blir tillsagda och ljuga på order, och karaktärslösa karriärister som ofta överger dem för grönare ängder. Budenz är endast den senaste i detta motbjudande gäng, men ingalunda den sista.

Om allt tas med i beräkningen är de amerikanska stalinisternas utsikter idag inte speciellt goda. Endast en sak kan rädda dem från deras svårigheter och ge dem nytt liv. En stor radikaliseringsvåg är på gång bland arbetarna i USA. Om stalinisterna tillåts uppträda som arbetarnas förföljda förkämpar, istället för de cyniska förrädare som de i själva verket är, finns det en fara för att radikaliseringsvågen avleds till stalinismen. Däri ligger kommunisthetsens tragiska fel, speciellt om de progressiva arbetarna faller för det. Detta fel måste undvikas.

De amerikanska arbetarna kommer att vända sig till kommunismen och de kommer att röra sig snabbt och massivt när de väl en gång börjat; om detta råder inga tvivel. Kommer stalinismen att kunna gripa tag i detta stora tillfälle, förvränga och demoralisera det, och vända det från sitt mål? Detta beror på oss. Om vi förklarar saken korrekt och arbetar med den nödvändiga energin kommer de amerikanska arbetarna att omfamna kommunismen i sin verkliga form och förkasta den stalinistiska förfalskningen. I kampen för den amerikanska arbetarklassen kommer stalinismen att besegras av sin revolutionära nemeses – trotskismen.

9. Arbetarrevolution och byråkratisk urartning

Kommer de amerikanska arbetarna att förlora revolutionen efter att de vunnit den? Kommer de att krossa kapitalismen med all sin makt för att sedan bara falla offer för en ny byråkrati och underkastas en ny form av slaveri?

De människor som ställer dessa frågor – och det finns många sådana – tänker på utvecklingen i Ryssland efter Lenin. De drar förhastat slutsatsen att revolutionen där redan helt har krossats – vilket är långt ifrån sant – och tar de ryska erfarenheterna som ett universellt mönster – ytterligare ett allvarligt misstag. De fruktar att stalinismen eller något liknande, med dess totalitära polisstat, tvångsarbetsläger och terroristiskt förtryck av all demokrati kommer att bli det slutliga resultatet på arbetarnas seger i alla händelser. Denna tankegång och spekulation har lett till att inte så få människor dragit slutsatsen att den revolutionära boten mot kapitalismen kommer att visa sig vara värre än sjukdomen. Det är det perfekta receptet för passivitet som leder fram till kapitulation och överlöperi.

De som har denna dystra bild av hur en segerrik proletär revolution kommer att sluta låter likt en arbetare som vägrar gå med i facket och förbereda en strejk för högre löner på grund av att tidigare dåliga erfarenheter med byråkratiska svek och förräderier. ”Hur vet jag att ledarna inte kommer att svika oss som de förra gjorde? Om strejken förloras kommer vi att få det sämre än vi har det nu. Hur vet jag att facket inte kommer att falla i händerna på bluffmakare och vara till mer skada än nytta för oss?”

De som kräver garantier när det gäller hur en strejk – eller revolution – kommer att sluta frågar om mer än vi kan besvara. Nederlag och bakslag är alltid en möjlighet i alla strider. Som revolutionärer måste vi naturligtvis blicka framåt och räkna med de svårigheter och faror som lurar i framtiden och överväga hur vi ska hantera dem. Men vi måste göra det utan att överdriva och utan att låta oss avledas från dagens uppgifter. Denna uppgift är kampen mot kapitalismen, och med detta, kampen mot den reaktionära arbetarbyråkratin. Denna byråkrati är en mäktig hämmande kraft.

Det är denna byråkrati, *som den är idag*, som först måste tas om hand och störtas. Endast på detta sätt kommer vi att ställas inför den möjliga faran av en ny *framtida* byråkrati, som inte längre kommer att ha någon privilegierad del av arbetarklassen att luta sig mot och ingen

kapitalistisk regering som stödjer den. Enligt vår åsikt kommer detta problem att vara mycket enklare och lättare att ta itu med i USA.

Den verkliga faran med byråkratismen som vi först och främst måste ta itu med är inte den som kommer att växa fram dagen efter arbetarnas seger. Istället är det dagens brännande verklighet och hela perioden fram till den amerikanska arbetarrevolutionen. För att bryta upp byråkratin inom arbetarrörelsen och befria arbetarmassorna från dess strypgrepp är det nödvändigt att krossa den amerikanska kapitalismen. Kan detta göras? De som betvivlar detta, eller de som struntar i problemet och i stället hänger sig åt dystra spekulationer om byråkratismens faror *efter revolutionen* är helt värdelösa för kampen.

Under Kominterns tidiga år fördes några väldigt intressanta och lärorika diskussioner om fackföreningsfrågan mellan bolsjevikledarna och några ”vänsterkommunister”. Den speciella stridsfrågan ställdes så här: Skulle kommunister acceptera de av den reformistiska byråkratin kontrollerade reaktionära fackföreningarna som de faktiskt var och arbeta inom dem för att göra sig av med byråkraterna, som bolsjevikerna sa; eller skulle man överlämna dessa fackföreningar till byråkratin, dra sig ur dem och bygga nya fackföreningar, fria från byråkrater, som ”vänstern” framhöll? Detta var även det amerikanska IWW:s inställning och var en av orsakerna till att de misslyckades.

Den tidens ”vänster” var utan tvivel seriösa och uppriktiga revolutionärer – det är därför som Lenin tog sig tid och möda att utförligt och med stort tålamod debattera med dem. De var övertygade om att arbetarna skulle kunna störta den kapitalistiska regimen och omorganisera samhället på en socialistisk grund. Men de tycktes vara lika övertygade om att det var omöjligt att ”reformera” de reaktionära fackföreningarna – det vill säga att vinna över majoriteten, slänga ut byråkraterna och förvandla fackföreningarna till stridbara klasskamporgan.

Lenin påpekade att ”vänstern” saknade sinne för proportioner. Tänk, sa han, ni är säkra på att kunna besegra och störta borgarklassens makt som koncentrerats i statsapparaten, dess armé, dess polis osv., men ni anser det omöjligt att störta den reaktionära fackföreningsbyråkratin som är ett av ombuden för denna borgerliga makt som ni förväntar er att besegra i sin helhet. Detta, sa Lenin, visar på en skriande inkonsekvens från er sida; en överskattning av det byråkratiska slödder som har tagit kontrollen över fackföreningarna och en underskattning av styrkan hos arbetarmassorna som utgör fackföreningarnas medlemmar.

Samma inkonsekvens, i en mångtusenfaldigt större skala, uppvisas i dag av inte så få människor som har demoraliserats av stalinismen och förskräckts av dess brott. Samma tvivel och rädsla som tidigare förts fram till stöd för de misskrediterade ”vänsterkommunisternas” teori vad gäller fackföreningsbyråkratin under kapitalismen – baserad på den enfaldiga tron på dess oövervinnerlighet – uttrycks här återigen i samband med socialismens bredaste problem med långt farligare konsekvenser än när de först avslöjades i fackföreningstaktikens begränsade fält. Dessa människor underskattar arbetarmassornas styrka – varje revolutions drivkraft – och ger upp slaget till en möjlig framtida byråkrati innan den ens har framträtt.

Verkliga revolutionärer som har förtroende för den amerikanska arbetarklassens förmåga att störta kapitalismen har inte och kan inte ha minsta tvivel på arbetarnas förmåga att göra sig av med den konservativa byråkratin, vilken tjänar som en agentur för kapitalismen inom arbetarrörelsen. Fackföreningsmedlemmarnas kamp mot denna byråkrati är ett av de säkraste uttrycken för deras instinktiva strävan efter att göra upp med kapitalismen och lösa fattigdomens och osäkerhetens problem som hemsöker dem.

Redan 1931 knöt Trotskij den amerikanska arbetarklassens kommande radikalisering direkt till en beslutsam och oförsolig kamp mot fackföreningsbyråkraterna. Han skrev: ”Så fort de första tecknen på en ekonomisk återhämtning visar sig, kommer fackföreningsrörelsen att känna

ett akut behov att slita sig loss ur AFL-byråkratins [American Federation of Labor] grepp.”⁵ Detta skrevs när byråkratin tycktes ha ett orubbligt grepp över de befintliga fackföreningarna som då hade färre än tre miljoner medlemmar och en obegränsad makt att förhindra organisering av de oorganiserade som stod utanför deras kontroll.

Det fanns många olyckskorpar som hånade Trotskijs ”optimism”. Men inom den korta tidsrymden av mindre än ett årtionde har massrörelsen visat sig vara tillräckligt stark för att bryta detta byråkratiska grepp och bygga en organisation för de oorganiserade i den storskaliga industrin under CIO:s oberoende regi. Den ”nya fackföreningsrörelsen” skapades i kampen mot ”den föraktliga AFL-byråkratin”. Detta exempel visar hur löjligt det är att göra en fetisch av arbetarbyråkratins makt – eller vilken annan byråkrati som helst. Byråkratin kan dominera massorna endast när dessa är passiva. Men massorna *i rörelse* kan krossa all byråkrati. Denna lag demonstreras i varje stor revolution. Den kommer att bevisas återigen, och slutligen, tror vi, i den största revolutionen av dem alla – den kommande amerikanska revolutionen.

Denna CIO:s storartade utveckling som medförde så genomgripande förändringar för hela arbetarrörelsen och den amerikanska arbetarklassens ställning och framtidsutsikter, befinner sig enbart i sin början. Än så länge har vi bara sett de första trevande stegen för de amerikanska arbetarna på väg mot radikalisering och klassmilitans. Med tanke på detta krävs det inte mycket fantasi för att förutse vad en genuin, djupgående revolutionär rörelse bland de arbetande massorna kommer att göra åt de byråkratiska hinder som fortfarande står i deras väg.

De amerikanska arbetarna kan och kommer att göra sin revolution; och kommer, vilket är uppenbart, att krossa dagens fackföreningsbyråkrati på vägen. ”Men”, säger defaitisterna, ”och sen då? Efter segern, efter att kapitalisterna exproprierats, en arbetarregering konsoliderats och den socialistiska produktionen organiserats – kommer det då inte växa fram en ny byråkrati? Vilka garantier har vi för att makten inte, som i Ryssland, kommer att tas över av en ny byråkrati som kommer att förtrycka och förslava arbetarna och härska med totalitär terror?”

Ett sådant sätt att tänka öppnar verkligen upp ”ett perspektiv av den djupaste pessimism”, vilket Trotskij en gång påpekade och det är desto viktigare att fördöma eftersom det inte har något verkligt berättigande. Det kan endast försvaga de revolutionära arbetarnas rörelse genom att beröva dem deras vilja att kämpa, vilken krävs för att arbetarnas seger och frigörelse ska bli möjlig. En motvilja gentemot den stalinistiska regimen i Sovjetunionen är helt berättigad, för den är verkligen en fruktansvärd monstrositet, men rädslan för att detta ska återupprepas här, efter en segerrik revolution, har ingen grund i verkligheten.

Det finns genomgripande skillnader mellan USA och Ryssland och dessa skillnader skapar olika problem både före arbetarnas revolutionära seger och efteråt, när problemet med att konsolidera segern kommer i förgrunden.

Ryssland var det minst utvecklade av de stora kapitalistiska länderna. Även om proletariatet var starkt koncentrerat, så var det till antalet väldigt svagt i förhållande till hela befolkningen. Landets industriella utveckling och teknik låg långt efter. Ovanpå allt detta övertog den segerande arbetarrevolutionen från tsarismen och krigets och inbördeskrigets förödelse ett ödelagt, ruinerat utfattigt land med en fruktansvärd brist på de mest elementära nödvändigheterna. Den förstörda produktionsapparaten som revolutionen tagit över kunde inte tillverka tillräckligt med varor som krävdes för att på kort tid övervinna bristerna.

Den ryska revolutionen var inte ett mål i sig och kunde inte bygga ”socialism” av sig själv i ett underutvecklat land. Det vara bara en början som krävde stöd från en revolution i det mer

⁵ [Tyskland - nyckeln till den internationella situationen](#) (november 1931)

utvecklade Europa och ett sammanförande av den europeiska produktionsapparaten och teknologi med Ryssland enorma naturresurser. Förseningen av den europeiska revolutionen isolerade Sovjetunionen och på grund av den allmänna bristen uppstod en privilegierad byråkrati som till slut tillskansade sig makten inom staten och förstörde arbetarorganisationerna – sovjeterna, fackföreningarna och till och med det revolutionära partiet som hade organiserat och lett revolutionen. En fruktansvärd urartning har skett, men trots allt detta har den stora revolutionen ännu inte förstörts och dess slutgiltiga öde har ännu inte avgjorts.

Socialism kan enbart byggas på basis av en hög produktiv ekonomi som kan producera ett överflöd. Där det finns knapphet, med efterföljande kamp om de knappa nödvändigheterna, uppstår en kamp om privilegier; den materiella basen för en privilegierad byråkrati uppstår, vilket var vad som skedde i Ryssland. Vi kan inte se att det skulle uppkomma en sådan situation i det starkt produktiva Amerika när väl kapitalistklassens makt är bruten och produktionen organiseras av en arbetarregering, efter behov och inte profit. Amerika är mer utvecklat land än tsarernas Ryssland, och följaktligen är också den amerikanska borgarklassen mycket starkare än dess ryska motsvarighet. På grund av detta kommer störtandet av den kapitalistiska regimen i USA att vara mycket svårare. Men av samma orsak kommer konsolideringen av arbetarnas seger, när den väl uppnåtts, att bli mycket lättare.

Tack vare den amerikanska industrins extraordinära tekniska utveckling, dess enorma resurser och utbildade arbetarklass, kommer man att nästan omedelbart efter segern konsoliderats kunna organisera produktionen i en sådan skala att ett överflöd och därmed ekonomisk jämlikhet för alla kan säkerställas. Detta är huvudpunkten som man måste komma ihåg; det är den främsta försäkringen att varken en kapitalistisk kontrarevolution eller byråkratisk urartning kan hitta en fast materiell bas här. När väl de amerikanska arbetarna gjort sin revolution kommer de amerikanska resursernas och teknologins avgörande faktorer att tillhandahålla den materiella basen för den bredaste arbetardemokrati vilken kommer att leda till att revolutionen övergår i ett klasslöst socialistiskt samhälle. Det som gäller är att göra revolution.

Översättning: *Per-Olov Eklund*